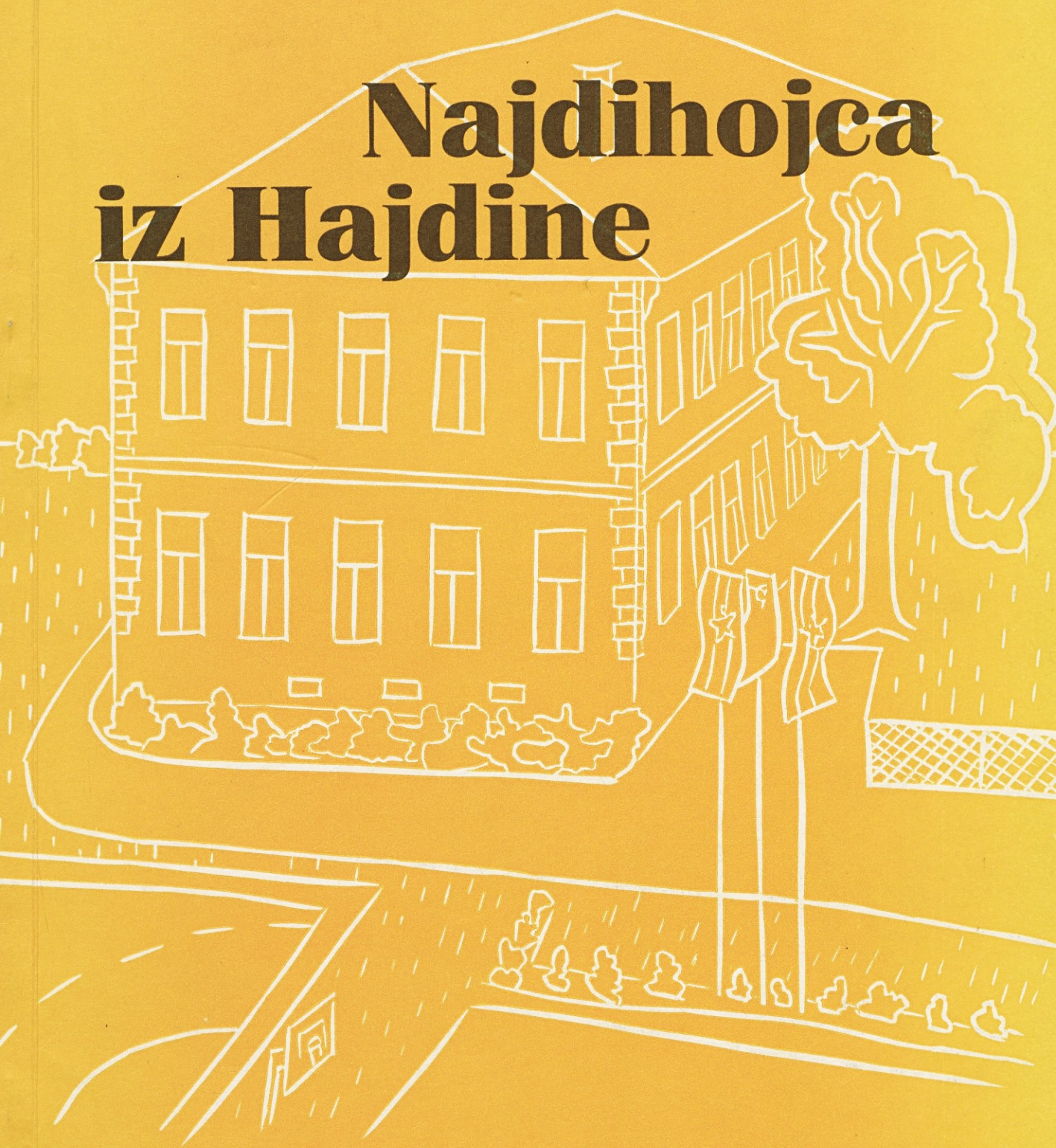

Najdihojca iz Hajdine

junij, 1981

M 371
NAD

S-18375-D

29. 6. 1981

Zaključujemo šolsko leto. V njem smo opravljali svoje delo - nekateri marljivo in vztrajno, drugi pa bolj površno. Rezultati našega dela bodo kmalu vidni v spričevalih. Deloma se odražajo v glasilu, ki je pred nami. Sestavki in likovni izdelki so sad celotnega dela učencev naše šole. Člani literarnega krožka smo jih le izbrali in s pomočjo patronata Ptujске tiskarne uredili v brošuro. Čestitamo odličnjakom in vsem, ki so pridno sodelovali v izvenšolskih dejavnostih in uspešno zastopali našo šolo na raznih tekmovanjih.

Zaključujemo, da je leto. V njem smo opravili svoje
delo - nekateri karjative in vstopno, drugi pa bolj po-
vrano. Rezultati našega dela bodo kasni vidni v statisti-
kah. Bolna se omogoča v statistiki, ki jo pred nami.
Sestavki in likovni izdelki so naša edinstvena dela. Učenci
naše šole. Člani literarnega kroga so jih izdali in
s pomočjo patronata prijateljske tiskarne urejali v brošuro.
Nekateri oblikovalci in vsi, ki so priročno izdelovali v
izvedbenih dejavnostih in uspešno ustvarjali naše šole
na temnih tiskovnicah.

MOJA DOMOVINA

Beseda domovina mi pomeni ljubezen in svobodo. To je topel dom, varnost in zavetje. Zame je domovina zibelka mojega otroštva in sreče. Spoštovanje, bratstvo in enakost med narodi, to je domovina. To so tudi širna rodovitna polja, prostrani gozdovi, vinogradi, gorice in sonce, ki sije na srečne ljudi naše domovine, moje domovine. To je sreča, ki se ne da opisati z besedami, sreča, ki jo lahko samo čutiš in doživljaš. Domovina je nekaj, kar se s tabo rodi, s tabo živi in česar ne moreš nikoli iztrgati iz srca.

Srečna sem in ponosna, da živim v domovini, kakršna je moja. To je bogata dežela z dobrinami, ki smo jih ustvarili s trudom svojih rok. Vsak lahko živi lepo in srečno, če je le pripravljen delati. Pripravljeni delati pa smo vsi, kajti za lenuhe v naši družbi ni prostora. Naši starši delajo v tovarnah in raznih ustanovah, delo nas pionirjev pa je v prvi vrsti učenje. S tem se pripravljamo, da bomo naši družbi nekoč koristili in da bo naš jutri še lepši. Največje bogatstvo za nas pa je svoboda. Samo svoboden narod je lahko srečen. Srečni smo, da lahko govorimo materin jezik - jezik svoje domovine. Pesmi lahko pojemo v materinem jeziku, tako pesmi najlepše zvenijo. Dobro se zavedamo, kolikšna je bila cena, ki smo jo plačali za svobodo, zato ne pustimo, da bi nam to svobodo kdo vzel. Držali se bomo Titovih besed, ki jih je tolikokrat izrekel:

"Tujega nočemo, svojega ne damo"!

Naša domovina je majhna kot zemlja, toda velika in pomembna kot država, ki si je utrla svoj ugled po vsem svetu zaradi svoje neodvisnosti in neuvrščенosti. Največ zaslug za to ima naš dragi tovariš Tito. Na svetu ni človeka, ki še ni slišal za Jugoslavijo - ni človeka, ki ne bi vedel, kdo je Tito.

Zaradi Tita, ki je postal legenda, sem ponosna, da je moja domovina prav Jugoslavija. Če bi mi kdo vzel pravico do domovine, bi se počutila kot ptica, ki so ji pristigli peruti.

Mojca MELIČAR 7.b

ŽELIM SI SVET BREZ VOJN, LAKOTE ...

24. oktober je po vsem svetu zapisan kot dan Združenih narodov. Tega dne je pred 35. leti začela veljati ustanovna listina OZN. V njej se združuje že 51 članic, med njimi je tudi Jugoslavija. OZN ima veliko ciljev. Najpomembnejši pa so: ohranitev miru in varnosti v svetu, prijateljstvo med narodi, OZN pa mora biti središče, kjer narodi usklajujejo svoje akcije za uresničitev vseh skupnih ciljev.

Kakšen bi bil svet brez vojn, lakote..., kakršnega si želim? Svet, v katerem bi bil mir in ne bi bilo lakote, je težko ustvariti vendar pa to ni mogoče. Vsak dan premišljujem o otrocih, ki trpijo lakoto. Želim jim pomagati. Ne razumem tega, da mi živimo v izobilju med tem ko na drugi strani sveta otroci množično umirajo zaradi lakote. Večkrat se tudi vprašam, zakaj smo tako prevzetni.

Odgovor pa je vedno enak. Prevzetni smo zato, ker imamo vsega dovolj. Vsak večer si predstavljam svet razigranih otrok, v katerem živijo varno in svobodno, imajo enake možnosti razviti svoje sposobnosti in sodelovati pri razvoju skupnosti. Že naslednji dan preberem sestavke o lačnih otrocih, ki trpijo.

Želim si svet brez vojn, lakote, trpljenja in bede. Hočem naj imajo vsi otroci sveta enake pravice do življenja, kakršnega živimo mi. Tako zelo se mi smilijo otroci prestrašenih obrazov, katerih fotografije gledam v časopisih.

Nataša LJUBEC 7.b

HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI

Vsako leto šolarji znova in znova z veseljem pričakujemo počitnice, ne glede na to, kje in kako jih bomo preživeli. Vsake počitnice so lepe, nekatere bolj, druge manj.

Že takoj po koncu pouka mi je teta in Avstrije sporočila, da pridejo v začetku počitnic v Jugoslavijo na dopust, potem pa naj bi jaz odšel za nekaj dni z njimi. Ta dan sem nestrpno pričakoval,

odkar sem dobil pismo. Toda dan, ko bi naj prišli pome, je bil neznansko daleč, dnevi so se vlekli zoprnno počasi.

Komaj sem dočakal ta dan, ko smo se proti poldnevu pripravljali na pot. Potem se je začelo. Vsi domači so me spraševali, če nisem slučajno česa pozabil, dajali so nasvete, opozarjali ... zdi se mi, dajim je bilo ob odhodu teže kot meni. Toda to so bili le občutki v prvem trenutku.

Ko so za nami ostale prve hiše in polja, navidez tako nepomembna, saj sem jih gledal vsak dan, sem začel premišljevati o vsem mogočem. Vročima, ki je pripekala skozi na pol odprata okna avtomobila, nas je popolnoma uničila, nikomur se ni ljubilo govoriti in misli šo imele čas begati po glavi.

Nekoliko manj, kot sem pričakoval, sem imel v tistem trenutku domotožja, sedaj vem zakaj. Vse kar se je dogajalo tisti čas, je bilo postranská stvar. V mislih sem bil že tam, v mestu - v velikem mestu, videl sem zabavišča, trgovine in vse to je bilo takrat važnejše od drugega.

Pozneje, ko smo prestopili mejo in po napornih petih urah vožnje po poletnem soncu, smo prišli na cilj. Že po nekaj dnevih bivanja v Salzburgu sem ugotavljal, da si prej nisem delal pretiranih iluzij. Mesto je bilo kot vsako drugo, življenje zame res nekoliko drugačno kot doma. Okolje, zrak, narava pa nepričakovano čisto in lepo urejeno, tako ves čas nisem imel občutka, da živim med štirimi stenami sredi stolpnic in nenehnega hrušča.

Proti koncu tega štirinajst dnevnega letovanja, ki sem ga imel "nemška praksa", sem bil v mislih več doma kot pa kje drugje. Toda to domotožje je bilo takrat nekaj drugega kot sitnarjenje domov k očetu in mami. Tokrat sem si le želel: slišati spet naš jezik, želja da vem, kaj se je spremenilo, kaj je novega. Ne nazadnje - hotel sem slišati kakšno lepo slovensko popevko, saj sem se sicer lepega avstrijskega jodljanja že pošteno naveličal.

Ni minilo dolgo in spet sem gledal domovini v obraz. V mislih se je začela ponavljati stara slika, toda danes obratno. Zanimalo me je vse in zdelo se mi je, da se je vse zelo, zelo spremenilo. Vsaka trava je bila bolj zelena, gozd je dobil novo podobo.

Danes, ko to pišem, lahko zopet znova ugotavljam, da človek, se

posebno mlad želi veliko videti, veliko spoznati, se mnogo naučiti. Toda kjer koli je, slej ali prej se vrne kot lastovka v svoje gnezdo.

Samo STRELEC 8.b

ROJSTVO NOVE JUGOSLAVIJE

Letos mineva 35 let življenja v svobodni domovini in 37 let od ustanovitve nove republike Jugoslavije ter eno leto, odkar nas je zapustil Josip Broz Tito. Njega ni več, toda Tito ne bo v srcih svojih Jugoslovanov nikoli umrl.

Leta 1943 je bilo leto hudih bojov, velikih preizkušenj za vse ljudstvo v Jugoslaviji. Veliko je bilo tudi zmag. Spomnimo se ene najtežjih bitk, bitke na Sutjetski, bitke za ranjenec na Neretvi (tu je bil ranjen tudi Tito) in vrste drugih borb in zmag. Tovariš Tito je ugotovil, da je čas, ko je treba utrditi vse dosežke. A kako bi pridobili ljudske množice, da bi utrdili vse dosežke? Vedel je, da mora ljudstvo privabiti v boj, da ne smejo popustiti, nasprotno poprijeti morajo, da bo Jugoslavija zmagovalka, da bo svobodno zadihala. Če bo vse to izpolnjeno, bo lahko priznana kot mednarodna država. Vse to je predlagal CK KPJ. Skupaj so prišli do sklepa, da se mora izvršiti še drugo zasedanje AVNOJ-a.

Zvečer 29. novembra 1943 ob 19. uri se je začelo II. zasedanje AVNOJ v zgradbi Doma kulture v Jajcu. Na zasedanju so bili položeni temelji nove socialistične Jugoslavije. Jugoslavija je dobila svoj grb in zastavo, kraljevski vladi in kralju Petru Karadžordževiću, ki je ob začetku vojne pobegnil s svojim bogastvom v tujino, so odvzeli vse pravice do naše države. Najbolj znan sklep zasedanja je med drugim bil ta, da so Tita imenovali za predsednika nacionalnega komiteja osvoboditve Jugoslavije in za maršala. Slovenci smo ponosni, da so prav slovenski delegati predlagali, da naj predsedstvo AVNOJ sprejme odlok o podelitvi čina maršala Jugoslavij vrhovnemu komandantu NOB tovarišu Titu. Noč od 29. na 30. november

v Jajcu bo ostala mejnik v življenju vseh, ki so prisostvovali zasedanju AVNOJ.

Po zasedanju je tov. Tito zapustil Jajce in nadaljeval delo v Drvarju. Ko so Nemci zvedeli, da se nahaja v pečinah, so takoj izvedli letalski napad na Drvar. Tudi tega dne, 25. maja 1944 leta, se je skupaj z VŠ hrabro boril proti številnim napadalcem. V tej borbi so se zelo izkazali mladinci.

Še več borb in napadov so preživeli in uresničili sklepe, ki so bili sprejeti na drugem zasedanju AVNOJ. Z voljo in veseljem smo gradili in obnavljali uničeno državo, v katero si ti in tvoja spretna vojska in mladi vložili veliko truda. Dolgo smo bili skupaj, a bolezen, kateri nisi bil kos, te je iztrgala iz naše sredine in ti prekrižala vse načrte in upe. O tebi, Tito, govore povsod po svetu. Tebe in tvojo ter našo državo pozna veliko, veliko milijonov ljudi. Na vprašanje, kaj je osebnost, ki se imenuje Tito, imamo vedno odgovor. Zanetil si revolucijo, izgoreval v boju za svobodo, delu si dal prihodnost. Vedi, da v naših srcih ne boš nikoli umrl in mi mladi ti obljubljam, da sonce, ki ne vzšlo, ne bo nikoli zašlo. Za kar si se boril in storil ter hotel izboljšati, ne bomo nikoli pozabili. Odločno bomo stopali naprej po poti, ki si jo ti zadal. Nikoli ne bomo pozabili, da si bil ti tisti, ki si ustanovil in uspešno vodil vse do svoje smrti našo novo socialistično federativno republiko Jugoslavijo.

Nevenka LENART 8.a

OB PRVI OBLETNICI SMRTI TOV. TITA

Tov. Tito se je rodil 7. maja 1892 leta v Kumrovcu v Hrvatskem - Zagorju. Njegova mati je bila Slovenka, oče pa Hrvat. Ker so imeli doma malo zemlje, je Jože nekaj časa pasel živino pri dedu. Osnovno šolo je obiskoval v Kumrovcu, nakar se je izučil za ključavničarja. V svoji mladosti je spoznal težko življenje kmeta in delavca. Pred drugo svetovno vojno je postal vodja KPJ. Po drugi

svetovni vojni so ga izvolili za predsednika SFRJ.

V ponedeljek 4.maja je minilo eno leto, odkar je umrl tov. Tito.

Po celi državi so ob 15,05 zatulile sirene. Spomin na tov. Tita smo počastili z enominutnim molkom. Vse zastave so bile spuščene na pol droga. Planinci so ponesli Titovo zastavo na vrh Triglava. Tako so počastili spomin na tov. Tita.

V Beogradu so bile žalne seje. Delegacije so položile svetje na Titov grob.

Sklenili smo, da bomo nadaljevali Titovo pot.

Smiljana DAISERBERGER 4.a

Minilo je leto, od kar je umrl naš predsednik, tov. Tito. Vsi smo se ga spomnili s srečnega in nasmejanega s slik, ki so bile objavljene v vseh časopisih.

V ponedeljek 4. maja 1981 je bilo leto, od kar je naš tov. Tito umrl. Zastave so vihrale na pol droga. V šoli smo posvetili šolsko uro tov. Titu. Poslušali smo po zvočniku radijsko oddajo, ki so jo pripravili učenci 8.razredov. Brali smo tudi o hiši cvetja, kjer počiva Tito.

Ko je bila ura 15,05, so začele tuliti sirene. Vstali smo in počastili obletnico smrti tov. Tita z minuto molka. V hiši cvetja na Dedinju je njegova družina položila cvetje. Za njimi je še cvetje darovalo naše predsedstvo.

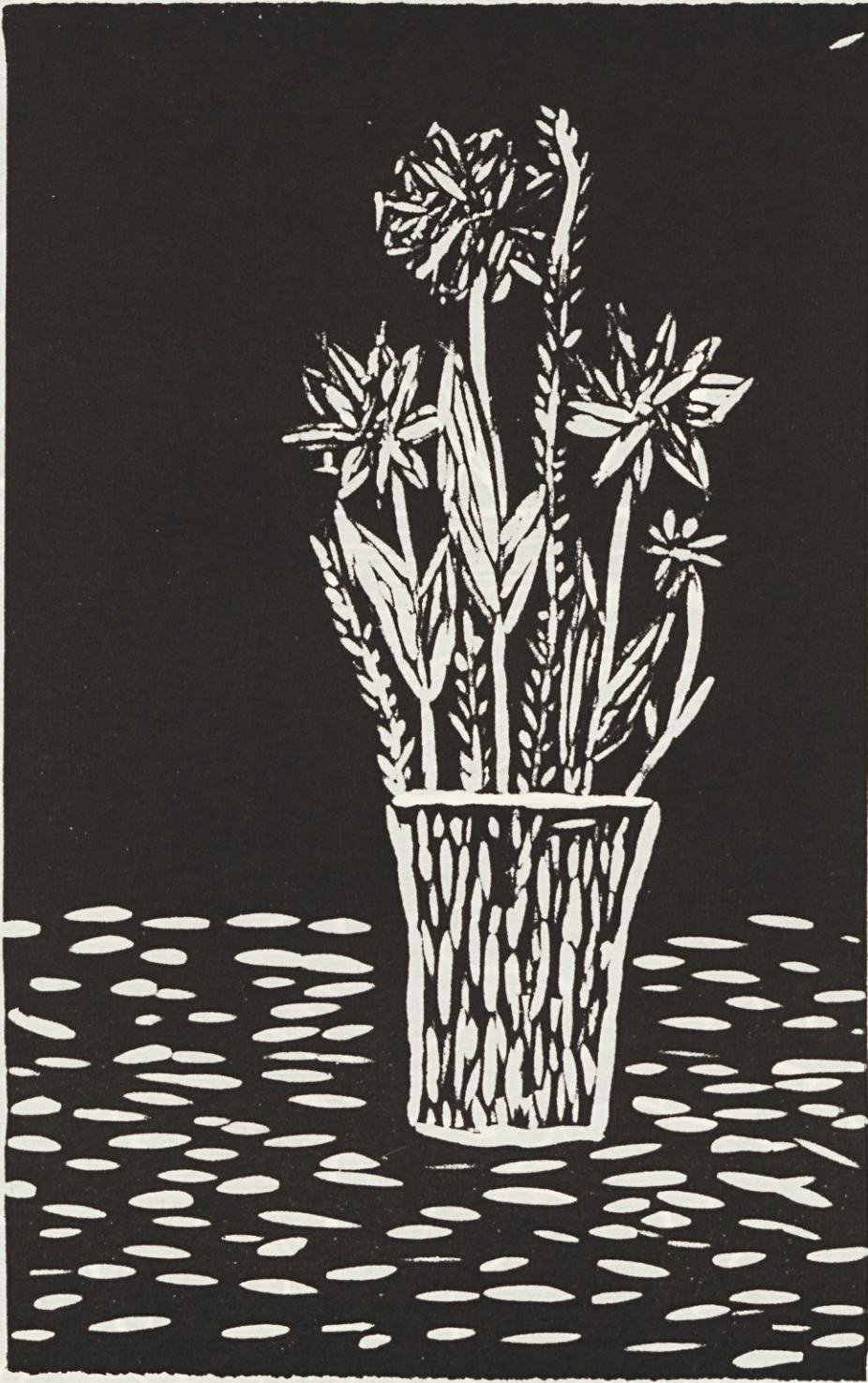
Ves teden je bil posvečen obletnici smrti našega dragega tov. Tita. Spomnili smo se ga vsi državljani z zavestjo, da bomo to kar je on ustvaril, tudi branili.

Darja DREVENSEK 4.b

Minilo je leto, odkar smo po radijskih in televizijskih sprejemnikih izvedeli tri besede, ki so pretresle Jugoslavijo in celi svet: Umrl je Tito.

Bilo je tiho, spomladansko, nedeljsko popoldne, ko smo izvedeli

najbolj žalostno vest, da je prenehalo biti srce Josipa Broza Tita. A prav v tem srcu so vzknila semena: svoboda, enakopravnost, bratstvo, samoupravljanje in neuvrščenost. Tito je negoval v naših srcih te kali. Tito je posebljen ideal miru in sreče za vse ljudi na svetu. Moč je v našem mladem rodu.

Nikoli v zgodovini nobene smrti niso tako doživeli. Nikoli nobeno srce ni še bilo v prsah neke države in nikoli v tem burnem stoletju ali pred njim ni umrli človek prisilil vsega sveta, da se spoprime z resnico o sebi. Tito je odšel v legendo, o kateri pojejo pesmi.

Valerija BURJAN 6.b

4. maja 1980 je v Kliničnem centru v Ljubljani ob 15,05 prenehalo biti plemenito srce našega voditelja tov. Josipa Broza Tita. Vest o njegovi smrti nas je globoko pretresla. Huda bolečina in globoka žalost sta pretresli delavski razred, narode in narodnosti naše države, slehernega našega človeka, delavca, vojaka, kmeta, ustvarjalca, pionirja in mladince. Tov. Tito je vse svoje življenje - življenje človeka, revolucionarja in državnika - posvetil svoji domovini in vsem njenim narodom. Vsi ljudje na svetu, ki želijo mir, so ga cenili in spoštovali, saj je bil najbolj odločen borec v svetu.

Rodil se je v Kumrovcu, zagorski vasi, 7. maja 1892. Njegov rojstni dan smo praznovali vsako leto 25. maja kot Dan mladosti. Otroška leta je Josip preživel pri dedu na Slovenskem. Osnovno šolo je končal v Kumrovcu. Izučil se je za ključavničarja in delal v raznih krajih. Povsod je bil s tistimi, ki so se borili za boljše življenje delavcev. Zato ga je oblast preganjala, bil je večkrat v zaporu. Postal je član komunistične partije in pozneje njen voditelj. Delati je moral ilegalno, zato si je nadal ime Tito. Med NOB je vodil partizansko vojsko v težkih in zmagovitih bojih. Bil je odločen in dober poveljnik. Po vojni ga je ljudstvo izvolilo za svojega predsednika. Do svoje smrti je bil predsednik SRFJ, predsednik predsedstva SRFJ, predsednik ZKJ, maršal Jugoslavije, vrhovni

poveljnik oboroženih sil SFRJ in trikratni heroj Jugoslavije. Od njega smo se poslovili v četrtek, 8. maja 1980. Pokopali so ga v grobnici na Dedinju pri Beogradu. Tovariša Tita ne bomo nikoli pozabili. Obljubili smo mu, da se bomo pridno učili in delali, kar nam je večkrat naročil.

Davorin Zupanič 6.b

DELAVEC NEKOČ IN DANES

Življenje delavca nekoč, lahko mi mladi spoznamo le iz pripovedovanja odraslih in iz knjig. Ugotovimo lahko, da je bilo življenje delavca nekoč mnogo težje kot je danes.

Delavec je garal od zore do mraka, dobil je le borno plačilo - komaj toliko, da je kupil hlebec, ki si ga je s krvavimi žulji prislužil. Dogajale so se krivice. Težko je prenašal, moral je trpeti zavoljo družine, saj jo je moral nasititi. Nenasiten kapitalist, čigar last je bila tovarna, pa je znal polniti le svoje žepe. Tudi Josip Broz je doživljal to vrstne bridkosti, večkrat je končal v zaporu, skupaj z drugimi komunisti. Učil se je iz knjig velikih revolucionarjev: Marxa, Lenina, Engelsa in drugih. Ko se je otresel zaporov, je s svojimi sodelavci pripravil več demonstracij. Vlada, ki ni vedela, kako naj zaduši stavko, je bila zmedena. Delavci so nosili rdeče kravate, ženske pa rdeč nageljnov cvet. Žandarji so streljali na goloroke delavcev, malo kdo se je rešil iz svinčene toče. Zapori so bili takrat prepolni, mnogo je bilo mrtvih.

Prišla je vojna, sovražnik je s svojim kopitom razdejal domovino. Kljub je zavedni narod odšel v boj proti okupatorju. V štiriletni borbi so doživeli mnogo krutega in slavne zmage. V njihovih srcih je bila le ena misel: „Svobodo ali smrt“, zato so se bojevali dokler niso pregnali sovražnika.

Takrat se je začelo novo življenje za delavce. Danes imajo delavci

olajšano delo - težja dela opravijo stroji. Delavci sprejemajo plačilo kakršno si prislužijo - delavci samoupravljajo. Ženske so popolnoma enakopravne z moškimi. Tito pa nam je vzor dela, enakopravnosti, socializma, bratstva in enotnosti.

Branko STOŠIČ 6.b

BIL SEM NA POHODU

V torek, 5. maja 1981 je bil partizanski pohod kurirjev in aktivistov OF. Udeležilo se ga je tudi 10 pionirjev naše šole.

Pot se je začela v Šikolah ob 10. uri, kjer smo sprejeli zastave in kurirsko torbo ter torbo prve pomoči od pionirjev občine Slovenska Bistrica. Naša pot je bila dolga 18 km. Šli smo skozi naselje Cirkovce, kjer smo se ustavili pri šoli. Tov. ravnatelj OŠ Cirkovci nam je pripovedoval o strašnem dogodku, ki se je zgodil v tem kraju med NOB, pevski zbor pa je zapel pesem. Nadaljevali smo pot ob železnici skozi gozd proti OŠ Kidričevo. Tam smo imeli kosilo in počitek. Pot nas je vodila skozi Njiverce in v gozd do znamenja, kjer so bile med NOB zakopane puške. Tam nas je čakal tov. Jože Vratič in nam o tem pripovedoval. Nato smo šli po gozdu proti Gerečji vasi in po cesti do naše šole. Tudi tu nas je pričakal tov. Vratič in nam povedal o padlih borcih, katerim je posvečena spominska plošča na šoli.

Po počitku in malici smo se odpravili čez gmajno proti mlinu in v Ptuj, kjer smo se predali pionirjev OŠ Olge Meglič.

Naša pot se je končala ob 16. uri. Čeprav je bila dolga, nisem bil utrujen, saj smo se vso pot pogovarjali in zabavali. Na poti sem slišal mnogo zanimivih dogodkov iz NOB, ki mi bodo dolgo ostali v spominu.

Sandi VIDOVIČ 3.a

ŽIVALI NAŠE PRIJATELJICE

Moji muci je ime tačka. Skotila je mlade mucke. Vsak dan hodi z njimi po sobi. Naša muca je črne barve. Po kosilu ji dajemo hrano. Imamo jo v zaboju za drva.

Sandi MERTELJ 1.b

Mi imamo doma papagaja Pikija. Ati ga je dobil v tovarni. Zelo ga imamo radi. Dajemo mu hrano. Zelo rad sede na glavo. Kupili smo mu kletko. Dobil ga je Izidor. Na vratu ima pike. Zelo pazimo, da ne uide. Zelo rad je regrat. Izgovoriti zna besedo piki.

Andrej PULKO 1.b

Mojemu psičku je ime Lesi. Ko pridem v Majšperk, mi priteče nasproti in mi da tačko. Tako me pozdravi. Psiček me ima zelo rad. Včasih greva v gozd na sprehod. Pripnem ga za verigo in privlečeva drva. Lesi je lep.

Peter ŠTUMBERGER 1.a

Blizu hiše imamo hlev. Ati je kupil zajčke. So beli in črni. Najrajši imam črno samico. Ati mi je povedal, da bo kmalu dobila male zajčke.

Vsak dan sem hodila gledat, če jih že ima. Neko soboto sem stekla v hlev. V kotu sem videla kup zajčje dlake. Takoj sem to povedala atiju. Pogledala sva pod zajkljo in ugotovila, da so mladiči. Najprej so sesali materino mleko, potem so začeli sami jesti. Vsak dan jih grem pogledat in jim polagam deteljo peso in koruzo.

Andreja KOSAR 2.a

Ima psička. Ime mu je Tarzan. Igram se znjim. Naučil sem ga skakati preko ograje. Imam ga rad. Dobil sem ga v Krčevinah.

Toni LIPAVŠEK 1.a

Naš pes je majhen. Ime mu je Črt. Rad se igra. Rad je mleko in kruh. Ko pridem ven, je zelo vesel. Dobili smo še enega. Tisti je sosedov. Ime mu je Cezar. Je majhen. Ko pokličem Cezar, priteče Črt. Če pokličem Črt, priteče Cezar. Rada gresta v vrt in brskata po zemlji.

Vikica KAMPL 1.b

MUCE

Pri stricu muca,
male muce je dobila,
tri lepe, male
žogice kosmate.

Muce tri so se igrale,
okrog žoge zaplesale,
ena je pisana, druga je siva,
tretja pa lisasta.

Prva bi rada igrala se,
druga mijavka in se cmeri,
tretjo v rokah držim,
da uspavanko zaprede.

Petra KURNIK 2.a

Naši mucí je ime Pika. Ima dva mlada mucka. Pika je najrajši meso in mleko. Mucku je ime Lino. Je siv. Po kosilu dajemo Piki jesti. Zvečer ji prinesem mleko.

Sonja ŽUMER 1.b

Mi imamo psa, ki mu je ime Rolfi. Že štirinajst let čuva naš dom. Vsakič zalaja, ko se kdo približa naši hiši. Posebno je hud na poštarja in miličnika, ter na sosedovega mačka, ki se večkrat sprehaja po našem dvorišču. Rolfi je podnevi privezan na verigi, ponoči pa teka po dvorišču.

Neke noči je preskočil ograjo. Odšel je in ga ni bilo še drugi dan. Bili smo žalostni, povsod smo ga iskali. Ko se je začelo nočiti je prišel domov s sklonjeno glavo in je počakal pri verigi. Veseli smo bili, ker se je vrnil.

To zimo je močno zbolel. Pomagali smo mu z zdravili. Mislili smo, da bo poginil, a naš Rolfi je premagal bolezen in še naprej čuva naš dom. Vsi smo veseli in ponosni na tako dobrega čuvaja.

Jelko ŽUMER 3.b

Jaz imam veliko mucu. Ime ji je Mika. Mlade še ne vidijo. Če jih prijemljem, mi cčidejo. Dve sta mi že odšli. Rade me krampļjajo. Rade se igrajo. Velika me je že ugriznila. Rada pije mleko.

Metka KAISERSBERGER 1.b

Doma imamo psa. Najrajši se igra. Rad je meso. Dali smo mu ime Luka. Zelo pazi, da ne uide. Najrajši se igra z medvedkom in z mucu. Naš Luka je rjav.

Suzana PIŠEK 1.b

no Copak,
 kaj angak
 f'Zlag im
 ini naskini
 ja valla,
 rada.

ati, Zlag
 a, nixon
 papalovega
 rajati.
 niga, Val

in ga rada,
 ma. Venoit
 vevja.

ngurovi
 kakor
 papigo,

ne so tako
 in se glar
 vna uam ali
 predat

in papali

soj lukas ju vata prava amara in zalno darva. Na novicih
 siv obrobo xat-rage bo zoll na rustavi v bariboru. Okrog vrsta
 am vata pika, ki so videti kot oplica.

fotoja SAGADIN 3. b

B K

PTUJ

Moja teta je prinesla mucka, ki smu mu nameravali dati ime Copatek, ker ima vse štiri tačke bele, a mu nismo dali ime Copatek, ampak Bučko. Ko je bil še majhen, ni bil tako lep kot je sedaj. Zdaj ima dolgo dlako in bele brke. Rad se potepa in hodi za drugimi mačkami. Ko ga pokličem noče priti, rajši gre za mačko. Zdaj, ko je velik, se ne igra več kot prej, a kljub temu ga imam še vedno rada.

Renata TOMANIČ 3.b

Naš pes se imenuje Lesi. Je lisast. Živi v svoji pasji uti. Zdaj ne more ~~tekati~~, ker ima zlomljeno nogo. Hranimo ga z mesom, mlekom in ostanki hrane. Rad se podi za kokošmi in mucami. Ima sosedovega prijatelja Džonija. Če se k njemu približa tujec, začne lajati. Ko ni nikogar doma, nam čuva dom, zato mu pravimo čuvaj hiše. Vsi ga imamo radi.

Aleksandra ZUPANIČ 2.b

Mojemu papagaju je ime Lukec. Lukec je moj prijatelj. Imam ga rada, čutim pa, da me tudi on ima rad. Tudi druge prijatelje ima. Včasih pridejo drugi ptički na okensko polico in se z njimi pogovarja. Zanj skrbim jaz. Menjujem mu vodo, da ni žejen, dam mu hrano in vitamine ter poseben pesek.

Zelo je ljubek. Posebno ima rad mene, ker sem večkrat ob njegovi kletki. Včasih je tudi plašljiv. Nikogar se ne boji tako, kakor muce Mikice, kadar se približa njegovi kletki. Imam tudi papigo, ki je plastična. Kadar jo položim v bližino njegove kletke, se tako dolgo krega, da jo moram skriti. Ko pride kdo na obisk in se glasno pogovarjamo, se tudi zelo krega. Pa tudi, če se glasno učim ali berem, se on glasno pogovarja. Ko vklopim radio, začne obračati svojo glavico, poslušča in tudi on poskuša v svojem jeziku zapeti. Moj Lukec je zelo pogumen samec. Je zelene barve. Na nogici ima siv obroček, katerega je dobil na rastavi v Mariboru. Okrog vratu ima bele pike, ki so videti kot ogrlica.

Mateja SAGADIN 3. b

Mojemu zajčku je ime Miki. Rad ga obiščem. Včasih ga spistim ven. Prinesem mu zajtrk. Ko pridem iz šole, ga grem pogledat. Kupili smo ga na farmi.

Sandi KLEMENČIČ 1.a

Naš pes Rolfi je črne barve. Rad je meso. Imam ga zelo rad. Mamica ga je dobila, ko še mene ni bilo. Rad ga hranim. Zelo se jezi na poštarja. Rolfi ima rad mamico. Če se žogamo, se jezi na nas. Žoge ne predre.

Peter ŽUMER 1.b

Doma imam muca Tomija. Je bel in ima sive lise, eno prav na gobčku. Zelo rad se igra. Včasih me ugrižne ali opraska. Kadar mame ni doma, mora počakati na balkonu. Takrat zelo mjavka. Včasih naredi prav veliko škodo. Nekega dne, ko smo se vrnili domov, je bil na tleh telefon. Muc je bil pošteno tepen. Zdaj ne počenja več takšnih neumnosti, Najraje je meso. Mleko mu ne ugaja preveč. Rad ima sklad karije. Tomija ne bi dala za nič na svetu, čeprav mi nagaja in dela škodo.

Kristina ZAJŠEK 3.b

Moji mucji je ime Liska. Imam pa še mucka, ime mu je Beno. Liska in Beno se rada igrata. Beno vlačí Lisko za rep.

Darja TRAFELA 1.a

Moji mucji je ime Pika. Dam ji kosilo, zajtrk in večerjo. Mi imamo balkon in sem ji privezala vrvico, da se bo igrala. Miki je moj prijatelj.

Helena MURKO 1.a

Doma imam kužka . Ime mu je Princ. Ko je lačen mu dam hrano. Moj kužek ima hišico. Če kdo pride na obisk, vedno laja. Popoldne dobi tudi hrano. Zvečer gre spat v svojo hišico. Ko je odpet, se spreha po dvorišču. Moj Princ se rad igra z mano.

Vlasta ŠMIGOC 2.a

Imam dve mucii. Prva je črno-bela, druga pa siva. Črno-beli je ime Piki.

Nekoga dne je zbolela. Mamica jo je odnesla k živinozdravniku, ki ji je dal zdravila za mucu. Sedaj je že zdrava. Obe mucii radi lovita miške. Siva je ujela in pojedla že dva slepiča. Obe mucii sta radi na vrtu, kjer lovita krte in voluharje. Obe sta moji prijateljici in ju imam rada. Vsak dan jima nalijem svežega mleka

Mitja VIDOVIČ 2.a

Moji mucii je ime Miki. Mucii sem vrgla frnikolo in se je igrala. Na travniku se igram z mucu. Moja muca je zelo pridna. Imam vrvico in jo vlečem. Muca teče za njo.

Valerija FUREK 1.a

Rad imam mucu. Moji mucii je ime Pikica. Na travniku se igram z njo. Mucu imam zelo rada. Mlada mucka mi je zlezla po nogi do pasu. Imela sem mucu in jo je raztrgal pes. Moja muca je pridna.

Karolina ROŠKAR 1.a

Psičku je ime Bobi. Imam ga zelo rada. Priden je in lep. Igrava se na hribu. Če mu vržem kamen, teka za njim in ga ulovi. Ko je bil majheñ, sem ga čuvala.

Saška ŠTUMBERGER 1.a

MLADOSTNI SPOMINI MOJIH STARIH STARŠEV

Dedek in babica sta mi pripovedovala, kako je bilo takrat, ko sta bila še otroka. Oba izhajata iz kmečkih družin, ki so v tistih časih bile številne.

Otroci so morali opravljati vsa kmečka dela. Zjutraj, preden so šli v šolo, so morali napasti krave. Šola se je pričela ob osmih in trajala do treh ali štirih. V šoli ni bilo malic. S sabo so si nosili doma zamleti koruzni kruh. Poučevali so učitelji, ki so bili zelo strogi.

Na kmetiji ni bilo strojev, zato so vsa dela opravljali ročno. Hiteli so z delom, da so doma hitro opravili. Potem so šli pomagat drugim, da so si prislužili nekaj denarja. Ker je bila številna družina, je bilo težko poskrbeti za oblako in obutev. Čevlje in obleko so navadno nosili eden za drugim. Poletni je bilo dosti dela na njivah in travnikih. Ob dolgih zimskih večerih pa so luščili koruze in bučnice pri topli kmečki peči. Vsakodnevna hrana so bili žganci, zelje, krompir in močnik. Meso so jedli ob praznikih in včasih ob nedeljah. Beli kruh in pogače so pekli samo dvakrat na leto ob Božiču in Veliki noči. Jodi so kuhali v peči. Svetlili so si s petrolejkami in svečami.

„Ni bilo pralnih strojev, radia, televizije in polno dvorišče mehanizacije, kot je danes,“ pravi babica, „Bili pa smo vedno veseli in dobre volje. Danes po polju brnijo traktorji, takrat se je slišalo petje, mladi so vedno radi peli, posebno ob večerih. Ko smo se vračali s polja ali travnika, je v mraku odmevala pesem.“ „Čoprav je bilo težko, je bilo lepo, boljšega življenja nismo poznali, zato smo bili zadovoljni s tistim, kar smo imeli,“ se spominjata babica in dedek.

Metka TRAFELA 7.b

KRI REŠUJE ŽIVLJENJA

Zaradi vse večjega prometa na naših cestah in z uvedbo mehanizacije v tovarnah in podjetjih, se iz dneva v dan povečuje tudi število nesreč.

Vsak dan pripeljejo v bolnišnice nove in nove ranjence in mnogi med njimi bi umrli zaradi prevelike izgube krvi, če jim te ne bi mogli nadomestiti. Zaradi tega pa mora biti v bolnišnicah vedno na zalogi dovolj krvi. Naša država posveča mnogo skrbi in skupnih sredstev službi za transfuzijo krvi. Kri odvzemajo prostovoljnimi dajalci in jo hranijo v posebnih številnih steklenicah z dodatkom tekočine, ki preprečuje strjevanje krvi. Steklenice s krvjo se hranijo v hladilnikih. Konservirana kri je uporabna štirinajst dni. Na ta način je kri bolnikom in zdravnikom ob vsakem času na razpolago.

Mnogi ljudje se predobro zavedajo velikega pomena in plemenite pomoči pri darovanju krvi, ki jo bodo morda danes ali jutri potrebovali njihovi najbližji ali darovalci sami. Rdeči križ Jugoslavije skrbi za organizacijo prostovoljnih darovalcev krvi in poziva vedno nove in nove člane, da rešujejo človeška življenja.

Mojca METLIČAR 7.b

DELO MOJIH STARŠEV DOMA IN V SLUŽBI

Delo mojega očeta se začne zgodaj zjutraj. Po poklicu je prodajalec. Delo v prodajalni se začne ob sedmi uri, zato mora zgodaj vstajati. V službi ima veliko dela, da lahko postreže vsakemu kupcu, ki pride v prodajalno. Ker ni najboljšega zdravja, pride velikokrat utrujen domov. Doma ga čaka veliko dela okrog hiše. To delo, ki ga opravlja doma, je različno. Veliko je še nedokončanega v hiši sami. Oče oblagaja stopnice, ureja kletne prostore. Skrbi tudi za vrt, škropi sadno drevje in kosi travo. Tako ni nikoli brez dela, zato se njegov delavnik konča pozno v noč.

Moja mama vstaja prva zjutraj, kajti služba se ji začne ob šesti uri. Dela v zobni ambulanti. Njeno delo se razlikuje od očetovega po tem, ker je dosti bolj zahtevno. Veliko potrpljenja in dobre volje moraimeti za male paciente. Ti prihajajo v ambulato z velikmi strahom . Mama poskuša s svojim načinom dela malim pacientom odvzeti strah in jim vliti poguma. Pri svojem delu ima velik uspeha, zgodi pa se tudi, da je ves njen trud zaman. Takrat je sarkastično žalostna, ker ji je žal otroka, ki bo na ta način imel slabo zornost. Ko pride domov, se njeno delo nadaljuje s kuhanjem kosila, pospravljanjem stanovanja, šivanjem, likanjem, pranjem ... Veliko dela in časa pa porabi za naju z bratom pri vzgoji. Kljub vsemu še najde prosti čas za ročna dela, ki jo zelo razvedrijo. Svoje starše imam rada, ker s svojim delom omogočata naš napredek v družini in v družbi. Želim si, da bi šla po isti poti kot moji starši, kajti s pridnostjo lahko v življenju veliko dosežeš.

Slavica ZUPANIČ 6.b

POMLAD

Zime je konec in narava začneja dobivati drugačno podobo. Vse brsti, raste in cvete. Medved hrček, jež in druge živali, ki so prespale zimo, se prebujajo iz globokega zimskega spanja. Oživelo je mravljišče. Martinček se je prišel gret na tople skale. Jelenc je odpadlo staro rogovje in zdaj jim raste novo. Lisica je že skotila v svojem brlogu štiti, šest, morda pa celo več slepih mladičev. Vsak dan je več muh in vseh vrst žuželk, zato ptice ne bodo več lačne... Štorklje, lastavice in druge ptice selivke, ki so preživele zimo v daljnih južnih krajih, se vračajo v svoja gnezda. Prišla je pomlad, za katero pravijo, da je najlepši letni čas.

In ljudje? Zimski plašči in čevlji se nam zdijo vsak dan težji. Ob celih preprogah belih zvončkov in rumenih trobentic na pri-sojnih tleh se kljub jutranjemu in večernemu mrazu, ki veje s še vedno zasneženih osojnih bregov, že kar sramujemo kosmatih ro-

kavic, kap in toplih sukenj. Toda zima nas še vedno lahko preseneti, zato nestrpno pričakujemo tisti dan, ko bomo zares lahko do pozne jeseni spravili v omaro zimsko obleko in obutev.

Pozimi so imele tudi nekatere živali tople, bele in svetlo sive plašče, da jih sovražniki niso takoj zagledali na snegu. Zdaj jim je na črnih, rjavkastih in tu pa tam že zelenih kopninah belo perje ali dlaka v napoto. Zajcu in jerebici preti prevelika nevarnost pred lisico, jastrebom in sovo, zato morata hitro zamenjati nevarno oblačilo. Tako bodo storile tudi mnoge druge živali, zakaj bela barva jih preveč izdaja, kadar se skrivajo pred sovražnikom in tudi ko lovijo plen.

Celo pticam je zraslo novo perje, ovce pa bodo kmetje kmalu ostrigli, da jim v toplih dneh ne bo prevroče.

V mitologijah številnih ljudstev so pomlad poosebljala posebna božanstva. Pri starih Rimljanih je bila boginja cvetja in pomladi Flora, pri starih Slovanih pa je bila Vesna. Za praznike teh boginj se vežejo ljudski običaji. V prenesenem pomenu pomeni pomlad mladost in so jo tako opevali mnogi pesniki. Za nekatere in tudi zame je pomlad najlepši letni čas. Na vsakem koraku srečujem prebujanje pomladi. Ko se prebuja narava, grem najraje v gozd in opazujem naravo in živali. Ptice veselo prepevajo in pletejo svoja gnezda. V daljavi se zasliši glas kukavice. Čebele brenčijo in že nabirajo med na prvih cvetlicah, med katere spadata tudi zvonček in trobentica. Tudi metulji posedajo po cvetovih ter se bahajo s svojimi krili.

Pomlad pa ni prišla samo v gozd in na travnik. Pomlad prihaja na vrtove in v sadovnjake, kjer sadjar obrezuje in cepi sadno drevje, prihaja na polje, kjer voli, konji in traktorji neprestano vlečejo ostre pluge.

Ko vse to opazujem, sem prepričana, da je pomlad najlepši letni čas, hkrati pa sem vesela, da je v deželo prišla pomlad.

Tatjana INTIHAR 6.a

DOGODEK IZ MOJEGA OTROŠTVA

Vsak se otroštva spominja z veseljem, nekaterih dogodkov pa tudi z bridkostjo. V otroštvu je mnogo lepih, pa tudi žalostnih trenutkov. Enega izmed veselih dogodkov bom opisala.

Vsak otrok je radoveden. Rad bi postal velik in pametnejši. Taka sem bila tudi jaz. Nekega dne, ko nikogar ni bilo doma, sem odprla predale omar in začela iz njih vleči oblačila, ki so bila po večini mamičina.

Oblekla sem se vkrilo, ki mi je bilo seveda preveliko in mi je segalo do pet, očkovo srajco ter mamičine čevlje. Ogledovala sem v ogledalu in se zdela sama sebi zelo imenitna. Odprla sem še drugo omaro in si nadela sončna očala in klobuk, ki sem ga imela za pust. Toda to mi še ni bilo dovolj. Šla sem v kuhinjo vzela s štedilnika na drva posodo v kateri je bil pepel in se začela igrati šoferja. S podolgovato posodo sem vlekla po podu. Našla sem tudi riž in ga metala po kuhinji. Tako, od saja in pepela umazano ter našemljeno, me je našla mamica. Vem le to, da me je žalostno pogledala, sama pa sem čutila večjo bolečino v srcu, kot če bi me bila udarila. Opisala sem dogodek, ki mi je ostal najbolj v spominu. Takrat sem bila stara največ 5 let. Večkrat slišim starejše, kako se pogovarjajo o svojih skrbah in težavah in pridajo, da je bilo najlažje, ko so bili mladi in brez skrbi. Mnogi izmed nas pravzaprav ne razumemo, kako to mislijo, saj imamo tudi mi skrbi z učenjem in domačimi nalogami. Za nas je bilo še lepše takrat, ko še nismo hodili v šolo in smo lahko res brez skrbi tekali naokrog. Verjetno bomo razumeli svoje starše, ko bomo odrasli in potrdili, da je mladost najlepši čas v življenju.

Irena GOLOB 6.a

NAŠ RAZRED

Mi smo dijaki, korenjaki
in še zraven divjaki.
Marjana, naša Regica,
usta razreda šestega.
Ivan, reveš socialni,
je prvi v redovalnici.
Jerica bi najraje zavpila:
„ Butci neumni,
jaz sem vendar nadnaravna sila“.
Gena, Gena, Evgenija,
možgani razreda našega.
To je slavni šesti a,
ki si izmislil vedno kaj novega.

Samo Ekart - Gordan Škraba

PRESENETIL NAS JE PRVI SNEG

Bilo je lepo nedeljsko jutro. Vstala sem in že sem bila v kopalnici. Ravno kar sem se hotela umiti, ko zagledam skozi okno, kako se nekaj spreletava po zraku. Odprla sem okno in na roko mi je padla snežinka. Od veselja sem zavriskala in zbudila atija in mamico. Začudila sta se, čemu ta vrisk. Vstala sta in prišla v kopalnico. Povedala sem jima novico in obadva sta presenečena stala pred odprtim oknom. Nato smo se vsi oblekli in šli zajtrkovat. Pri zajtrku sem si že mislila, kako se bom smučala. Nismo dolgo sedeli za mizo, ko je prišla teta z bratrancem in stricem. Čez nekaj časa smo se vsi zbrali pri omici. Odrasli so bili pri nas mi otroci pa smo se igrali v omičini hiši. Za nekaj časa smo se šli ven kepat. Bilo je veselo, le snega je bilo premalo, kaj kmalu smo šli spet k topli peči. Bilo je že temno, sorodniki so se vralači domov. Jaz pa sem šla

pogledat, koliko snega je že napadlo. Bilo ga je do gležnjev, mislila sem, da ga bo zjutraj že do kolen. Ta dan sem šla z veseljem spat.

Tudi kmetje niso ostali brez skrbi. Skoraj vsi pridelki so pod snegom, tudi posejali še niso ničesar.

Rastline v gozdu tudi niso bile pripravljene na tako hitro zimo. Na drevesih je še listje, ponekod celo sadeži. Gozdne živali, čeprav so si že iskale ozimnico nimajo dovolj hrane, ker je vse pod snegom.

Polonca GORNIK 4.a

PISMO DEDKU MRAZU

Dragi dedek Mraz! Prosim te, prinesi mi smuči, da se bom lahko v počitnicah smučala. Kupi mi še smučarske čevlje in topli šal, da me ne bo zeblo. V svoj koš priloži še lepo knjigo, bonbone, topel pulover in čokolado. Ateku prinesi copate, mamici pa nov plašč. Lep pozdrav!

Brigita ZUPANIČ 2.b

ZUNAJ SNEŽI

Zunaj sneži. Otroci so se igrali, babica pa pletla. Otroci so se naveličali igranja in so prosili babico, naj jim prebere zgodbi-co. Babica si je nataknila na nos očala in vzela debelo knjigo. Babica jim je brala, otroci pa so jo pridno poslušali.

Franci FRIDL 2.b

DAN-JNA

RUDDO-22-X11-1941

ZDRUŽITE SE!

OPAZOVAL SEM CVETOČE DREVO

V nedeljo zjutraj sem šel na vrt. Ker je bilo toplo, sem se šel zibati na cvetočo slivo. Gledal sem popke, kako so se odpirali. Krošnja pa se je širila kot balon. Priletele so pridne čebelice in tudi čmrljev ni manjkalo. Vsi skupaj so brenčali kot mi v našem razredu. Ena čebelica mi je bila posebno všeč. Hotel sem jo ujeti, a je nisem mogel. Nekatere so priletele, druge pa so odletele. Čmrlji se niso umaknili z drevesa. Cvetovi so s slive padali kot sneg. Mislil sem si, da sem na smučanju. Šel sem gledat več sliv. Ponosen sem bil, da je bila naša sliva najbolj cvetoča. Ko sem prišel nazaj, je še vedno brenčalo, kot prej. Ti cvetovi so dokazali, da bo sliva polna. Zvečer sem jo šel zopet pogledat. Bila je zelena, ker so se popki zaprli. Pod slivo mi je bilo všeč.

Boštjan EKART 4.a

PRVI MAJ -- PRAZNIK DELA

Prvi maj je mednarodni praznik dela, simbol mednarodne solidarnosti delavskega razreda. Njegova zgodovina se je začela v Chicagu leta 1886, ko so delavci postavili zahtevo po osem urnem delovnem času. Policija je povzročila krvav pokol, pet delavcev pa je bilo obsojenih na smrt.

V stari Jugoslaviji so bogati kapitalisti delavce zelo izkoriščali. Delavci so se borili za svoje pravice. V boju proti kapitalistom so se med seboj povezali. Borba je postajala mednarodna. Prvi maj so praznovali tudi med vojno. Praznovali so ga celo v okupiranih mestih. V spomin na žrtve, ki so padle v boju za boljše življenje je prvi maj mednarodni delavski praznik. Danes je prvi maj vesel praznik. Delavci ga slavijo z novimi delovnimi uspehi.

Vsi naši narodi in narodnosti prvič brez Tita, toda s Titom v srcu, pričakujemo praznik dela. Naša povezanost s Titom revolucionarnim

delom je enkratna in neuničljiva, ker je to delo kažipot našemu revolucionarnemu razvoju, naše pripravljenosti, da trajno ohranjamo, branimo in naprej izgrajujemo svojo socialistično samoupravno skupnost, njeno svobodo, neodvisnost, bratstvo in enotnost. Odločno bomo preprečili vsak poskus sovražnih, nacionalističnih in protirevolucionarnih sil, ki hočejo razbiti našo skupnost, ogroziti varnost naše države in onemogočiti njen socialistični samoupravni razvoj. To je misel vsakega državljana SFRJ.

Robi Pernat in Robert Kaisezberger 5.b

POSTALI SMO MLADI ČLANI RK

Včeraj smo zvedeli, da bomo postali mladi člani RK. Ko smo prišli v prvi a razred, smo videli vse okrašeno. Tovarišica nam je povedala da ne smemo metati skozi okna papirja in da moramo starejšim pomagati. Predsednica nam je povedala, kako se moramo obnašati. Dobili smo izkaznice.

Suzana KLANEČEK 1.b

Postali smo mladi člani RK. Zvedeli smo pri telovadbi. Prvi A je bil okrašen. Tovarišica je rekla, da skozi okno ne smemo metati papirja. Tovarišica nam je rekla, da moramo zbirati papir, oblacija in steklo.

Marjan ZUPANIČ 1.b

Zvedel sem pri telovadbi, da bom postal mladi član RK. Ko smo prišli v razred, je bil razred okrašen. Potem smo se s tovarišico pogovarjali kaj lahko delamo in česa ne smemo delati. Dobili smo tudi izkaznice. Predsednica RK nam je povedala o RK.

Robi KOZEL 1.b

Postali smo člani rdečega križa. Zvedeli smo, da ne smemo skozi okno metati papirja. Dobili smo knjižice rdečega križa.

Suzana MLAKAR 1.b

Včeraj smo postali mladi člani rdečega križa Slovenije. Govorila nam je predsednica podmladka rdečega križa, da moramo pomagati starejšim ljudem, da se moramo pridno učiti, da ne smemo metati skozi okno papirja. Posodo pobrišem, kuhinjo pometem in pospravim dnevno sobo. Rada se učim in delam.

Sonja PETROVIČ 1.a

Včeraj sem postala mlada članica rdečega križa. Zmenili smo se, kakšen mora biti mladi član rdečega križa. Ne sme metati papirja skozi okno. Pomaga starim ljudem. Pomagala sem očetu pospravljati. Posodo sem pomivala. Kadar je mamica v službi, ji jaz pospravim stanovanje. Ko se mamica vrne iz službe, je zelo vesela. V soboto ji tudi pomagam pospravljati.

Dunja STOŠIČ 1.a

POMLAD JE PRIŠLA

Pomlad je počasi prihajala v deželo. Prišla je na polje, na travnik in tudi v gozd. Pod toplimi sončnimi žarki je skopnel še zadnji sneg. Seveda so k temu pripomogle tudi južne sape. Toda še preden so skopnele zadnje krpe, so pokukali skozi sneg že prvi zvončki, kot bi ne mogli dočakati pomladi. Noči so bile še hladne, zmrzovalo je, vendar zvončki niso zmrznili. Pomlad so oznanjali s cvetovi, ki so se majali, ko je toplo sonce ogrelo njihova premrzla stebelca. Kmalu za zvončki so priklile iz tal tudi troben-tice. Njihovih zgubanih listov ni bilo videti, toliko bolj iz-

raziti pa so bili njihovi spomladansko sonce rumeni, majhnim trobenticam podobni cvetovi.

S pomladjo se začne tudi dela na poljih. Zemljo je treba preorati, pognojiti ter pripraviti na sejanje poljščin. Polja, ki so jih kmetje posejali že jeseni, so že zelena. Drobna stebelca, visoka komaj nekaj centimetrov, jih krase.

Tudi na travnikih se pozna, da je prišla pomlad. Trava je pozelenela. Kmetje so potrošili po travnikih gnojilo. Trava je vsak dan večja. V gozdu so z vsakim dnem listni popki napeti. Kmalu bo listna ovojnica počila in listič se bo pokazal v vsej krasoti. Vse bolj se bo večal. Tako bo pozelenel gozd, gole veje se bodo kmalu bohotile v zelenju.

Študijska knjižnica Ptuj

Tudi na vrtu se je začelo delo. Zemljo je treba zrahljati. Nato bomo naredili grede in nanje posadili ali pa posejali zelenjavo. Obnovili in presadili bomo tudi okrasno rastlinje.

Spomladi nas čaka v sadovnjakih mnogo dela. Drevje je treba obrezati in večkrat škropiti proti raznim boleznim in škodljivcem. Podobno delo kakor v sadovnjakih nas čaka tudi v vinogradih.

Gozdna tla bodo kmalu krasili še drugi iznaničci, pomladi, tudi podlesni veterinca s svojimi belimi, nežnimi cvetovi. Sonce bo privabilo izpod bukovega listja še "mačkove učke", jetrniki s prelepimi svetlo modrimi cvetovi. Tem belo, rumeno in modro cvetočim pritalnim cvetlicam se bo pridružil še neznaten grmiček s škrlatno rdečimi in lepo dišečimi cvetovi, ki čepe na pokončnem, sivkastem stebru. To je navadni volčin. Tem cvetlicam se bodo pridružile še vrbove in leskove mačice, žafran, teloh in druge rastline.

Tudi pomladanski sončni žarki bodo prebudili metulje, pikapolonice ... Vračale se bodo ptice selivke, v kolikor se še niso, se bodo prebudili še drugi zimski dremuki in zaspanci, kače se bodo splazile iz jam, martinček se bo hodil gret na toplo spomladansko sonce. Jerebice, zajci, srne in druge živali, ki so si pozimi iskale hrano in so že pozno jeseni dobile varovalno barvo, bodo spet "menjale" barvo kpruha.

Tako kot te živali, bomo tudi mi zamenjali zimske plašče za lahke jopice, zimske škornje za nizko in lahko obutev, čez nekaj časa bomo oblekli tudi majice s kratkimi rokavi in obuli sandale.

Sadno drevje bo kmalu z vso krasoto zacvetelo. Cvetni popki so na naši marelici že tako napeti, da se mi zdi, da bodo vsak čas počili in zacveteli.

Evgenija PULKO 6.a

V petek se je začela pomlad. Mamica koplje v vrtu. Posejala je peteršilj, solato, korenček in rože. Posadila je čebulček in grah. Tudi ati je posadil nekaj sadnih dreves. Kmetje vozijo na polja hlevski gnoj. Po travnikih sejejo umetno gnojilo in grabijo suho travo. V vrtu so iz zemlje pokukale narcise in tudi žafran že cveti. Trava je vsak dan bolj zelena in večja. Vsak čas se bodo iz južnih krajev vrnila ptice selivke. Kmalu bodo kmetje začeli orati polja in saditi krompir. Dnevi bodo daljši in toplejši. Tudi gozdne živali so se prebudile iz zimskega spanja. Tudi zvonček in trobentica cvetita, ki sta nam prva oznanila, da je pomlad.

Suzana REPEC 2.b

Po dolgi zimi vsi težko pričakujemo pomlad. Ko se začne prebujati pomlad, sonce toplo greje, drevje zeleni in ptički žvrgolijo. V prvih spomladanskih dneh prikukajo iz zemlje prve cvetice, ki se jih vsi razveselimo. Prične se tudi delo na polju. Tudi otroci moramo pomagati staršem. Za vse nas je najlepši mesec maj. Maj 1980 nam bo ostal vedno v spominu, saj smo v najlepšem mesecu leta izgubili našega dragega predsednika tovariša Josipa Broza Tita, ki smo ga imeli vsi radi.

Andreja JERENKO 2.a

21.marca je prvi spomladanski dan. Pomladi se veselim, saj je takrat konec zime. Slečem zimska oblačila in si oblečem lahek plašč. S pomladjo pa se prične tudi delo na polju. Pri nas doma

nimamo zemlje. Delati pomagam pri stari mami, kjer imajo precej zemlje. Pomladi vzklijejo zvončki, trobentice in vijolice. Takrat hodim na travnike in jih nabiram.

Elvis VAJDA 2.a

ČISTI IN ZDRAVI ZOBJE

V šoli smo imeli predavanja. Prišla je sestra Helena. Ogledali smo si tudi film. Pokazala nam je, kako si moramo čistiti zobe. Ko opazimo prvo luknjico na zobu, moramo čimprej k zobozdravniku. Zobem najbolj škodijo sladkarije. Če nam manjka vitamin D, moramo piti mleko. Zobe imamo, da lahko jemo, se nasmejimo. Če nas boli zob, ne pomaga nič drugega kot zobozdravnik. Zobe si moramo čistiti trikrat dnevno: po zajtrku, po kosilu in po večerji. Na filmu smo videli, kakšne zobe bomo imeli, če si jih ne bomo redno umivali. Poklicala je 4 prostovoljce. Ti so morali zgristi tableto. Videli smo, da si dva nista umivala zob. Obljubila nam je, da bo še prišla. Ugotovila bo, če smo držali obljubo.

Milena ULES 4.a

DOGODEK IZ MOJE RANE MLADOSTI

Vsako otroštvo je veselo, pestro in tako je bilo tudi moje. Največkrat sem bila s sosedovim Romanom ali z mojima bratoma, ki sta v mojih očeh bila že junaka, v resnici še seveda paglavca, ki sta vsepovsod pripravila kakšno norijo. Tam največkrat tudi mené ni manjkalo. Brata sta hodila že v šolo in domov sta že nosila Kurirček, ki je bil seveda zelo zanimiv, še posebej zadnje strani, ki so prikazovale Matijo Gubca in kmečke upore. Ker smo se radi igrali kavboje in Indijance, je po našem skednju velikokrat odmevalo, saj so naše lesene puške in pištole pridno delovale. Bilo je seveda veliko mrtvih.

Domotni
amo la pko
ma mašo
meadino!

tuo

Tako sta brata ogledovala kmečke upore in vrli in bistri glavi se spomnita, da bi tudi onadva uprizorila kmečke punte. Oborožila sta se z vilami in odšla na prizorišče punta. Potem se je začel boj. Eden sem - drugi tja, doklerni prišlo do joka, saj je Ivan porinil vile Silvu v nogo. Jok je seveda privabil na dvorišče mamu, ki jih je Silvu, ki je ostal sam na bojišču naložila po riti, potem pa mu je nogo v kuhinji razkužila in obvezala. To je seveda peklo in pogumni upornik je točil gorke solze. Ivan se je med tem skrtil na skedenj, vendar ga je strogi očetov glas privedel na plano, kjer je dobil zasluženo nagrado.

Kmečki punt na našem dvorišču se je slabo končal, posledice je nekaj časa nosil le Silvo, ki je hodil k zdravniku.

Še dobro, da me ni bilo zdraven, saj bi potem tudi meni ne bilo prizaneseno.

Marija DREVENŠEK 8.b

DOŽIVELA SEM

Zadnje dni junija leta 1980 so se za dva meseca zaprla šolska vrata. Pričele so se dolgo pričakovane počitnice. Vsak jih je preživel po svoje.

Moj najlepši dogodek je bil v soboto 30.8.1980. Zgodaj zjutraj smo prišle pionirke A skupine gasilskega društva Hajdoše pred gasilski dom. Hitro smo se stlačile v gasilski avto. Čez nekaj časa smo bile v živahnem pomenku. Kmalu smo prispeli v Krapino na gasilsko pionirsko tekmovanje. Ker pa tekmovanja niso nikjer čisto točna, so se tudi tu držali stare navade, točneje začeli smo eno uro pozneje. Najprej smo šle vse ekipe iz SRS in SRH v povorki. Ustavili smo se pred velikim odrom. Tu je bil kar precej dolg program. Po proslavi smo odšli na prizorišče, kjer se je odvijalo tekmovanje. Tu smo izvedele, da tekmovanje ni obvezno. Na koncu so vse ekipe dobile bronaste medalje. Potem smo odšli na kosilo. Med vožnjo proti domu smo se igrale ustnega telefona. To smo se nasmejale! V Ptujju smo šle na

sladoled. Vesele in polne radosti smo se vrnile domov. Meni je bilo zelo všeč na teknovanju, čeprav nismo zares tekmovali, kajti, ko smo prispeli v Krapino, nas je sprejel napis: "Ni važno zmagati, važno je sodelovati!" Smo pa s tem srečanjem krepili eno Titovih želja: „Krepite bratstvo in enotnost med narodi in narodnostmi svoje domovine!"

Majda ERLAČ 5.a

MOJI OTROŠKI SPOMINI

Beseda spomini me velikokrat presili v svet sanj. Te sanje me spominjajo na mojo preteklost, ki je bila lepa kot jutranja zarja. Obuja mi spomine na srečne dni, ko sem bila še majhna deklica in me je mamica vzela v naročje ter me s srečnim leskom v očeh gledala in se mi nasmihala. V njenem objemu sem se počutila varno, bil mi je kot zavetišče pred viharji.

Ta leta so prehitro minila. Iz brezskrbnega sveta so me popeljala v svet mišljenja, razuma in znanja. Še sedaj pa se velikokrat vračam med te spomine, ko je bila pred mano samo igra in mamino zavetje. Vendar sem kmalu, ko sem začela hoditi v šolo izgubila mamino ljubezen. Mamica je zbolela in težko se je igrala z mano. Nekega jutra pred petimi leti se je zgodilo nekaj, meni tedaj še nerazumljivega. Mamico so odpeljali v bolnišnico in mi jo odtrgali. Vsak dan sem postajala bolj osamljena in vedno bolj sem pogrešala materino ljubezen. V mojem srcu je bila tedaj le ena želja, da bi se kmalu vrnila domov, me pobožala s svojo toplo in ljubečo roko, da bi mi povedala vsaj nekaj svojih prijaznih besed. A kaj, ko se moja želja tedaj ni uresničila. Odpeljali so jo še dalje od mene, v bolnišnico v Ljubljano. Postajala sem zaprta vase. V dnu srca so me morale misli: „Kaj, če je nikoli več ne bom videla?" Otepala sem se takšnih misli, a mi ni uspelo. Vsak prostor v hiši me je spominjal nanjo, oba z očkom sva se zavedala praznine. Malo sva govorila. Vsak je bil z mislijo nekje daleč. Moje srce je oživelole tedaj, ko sva jo z očkom obiskala. Ob prvem najinem obisku je

je vsa izčrpana ležala na beli blazini. Še sedaj se spomnim nje-
nega slabotnega nasmeha. Ta nasmeh se mi je vtisnil v spomin, kot
da bi ga videla danes.

Sčasoma se je mamici zdravje vračalo in spet se je vrnila domov.
Naš dom je zopet oživel. Bolezen pa je mamici vseeno pustila trajne
sledove.

Malokdo se zaveda, kaj mu v resnici pomenijo starši. Zgodaj sem spo-
znala, da mi starša pomenita vse na svetu. To me je izučil moj naj-
bridkejši spomin v mojem otroštvu. Tega ne bom nikoli pozabila,
kajti to mi je v srcu zaznamovalo trajno sled, katero je nemogoče
izbrisati.

Jožica ŠLAMBERGER 8.b

MOJ DEDEK

Moj dedek je star 79 let. Rad bere. Ko bere, ima očala in tudi ta-
krat, ko gleda televizijo. Hodi lahko. Nosi moder predpasnik. Več-
krat ima zelen pulover in črne hlače. Dela na polju in doma, tudi
krave pase. Obute nosi čevlje, ko dela pa škornje. Ima sive gladke
lase. Zdrav je. Na glavi nosi klobuk. Ima umetne zobe. Vozi se še
s kolesom. Če ne vem domače naloge, bi mi rad pomagal, ampak ne ve,
ker se takrat, ko je on hodil v šolo, niso tega učili.
Takšen je moj dedek.

Sonja AMBROŽ 4.b

MOJA BABICA

Moji babici je ime Ana. Doma je v Prekmurju. Ima kodraste kostanje-
ve lase, tu pa tam je že pokukal na dan kak siv las. Babica nosi
predpasnik. Le takrat nima oblečenega, kadar gre v mesto ali pa je
nedelja. Moja babica je dobrega srca. Kadar imam rojstni dan, vedno
dobim lepo darilo. Babica ima veliko njivo, ki jo celo leto pridno
obdeluje. Ima tudi dosti sadja. Ima dve svinji. Kadar gremo na obisk

ji pomagamo pri delu.

Babica je stara petinpedeset let. V Prekmurju ima nizko hišo.

Babica mi pripoveduje pravljice. Babico ima zelo rada.

Darja SPEVAN 4.b

MOJ OČKA

Moj očka je zelo velik in močan. Po poklicu je šofer. Mnogo časa je z doma, ker vozi velik avto po vsej Jugoslaviji.

Pri nas doma smo najbolj veseli, ko se očka vrne domov. Takrat nam pripoveduje, kaj je doživel na poti. Mnogokrat se nasmejemo vsi iz srca, a včasih smo tudi žalostni. Pričakujemo ga vsi nestrpno, saj vemo, da ima težak in nevaren poklic. Največkrat pelje velik kamion, ki se imenuje Roba v Beograd in v Sarajevo.

Obljubil je, če bova z bratom pridna, da naju bo vzela med počitnicami s seboj v Beograd. Zelo se veselim tega dne. Najbolj mu pa želimo srečno vožnjo.

Bernardka GRUŠOVNIK 3.a

MOJA MAMICA

Moji mamici je ime Marija. Je srednje postave. Ima modre oči in kostanjeve lase.

Osnovno šolo je obiskovala v Hajdini. Ko je končala osemletko se je izučila za trgovko.

Živela je v številni družini, saj ima mnogo bratov in sestr. Prej je bila doma v Slovenji vasi, zdaj smo doma v Hajdošah.

V službi je v Hajdini. Ima precej težko delo. V službi je od sedmih do dveh. Hitro pride domov in nam skuha kosilo. Popoldan pere, čisti, snaži, včasih gre tudi po opravkih. Zvečer nam pripravi večerjo potem še pomije posodo. Jaz ta čas delam nalogo, ali pa se kaj učim.

Pomagam ji, kar zmorem.

Za osmi marec ji bom naredila lepo čestitko in ji pomagala.

Imam jo zelo rada.

Marija MARKOVIČ 4.a

MOJ BRATEC

Doma imam bratca Janka. Star bo komaj pet let. Toda naš Janko je včasih prava nadloga. Vedno kaj naredi.

Nekega večera naju je mamica vprašala, kaj bova jedla. Začelela sva si makaronovo juho. Mamica nama je ustregla in večerja je bila na mizi. Juha je bila v krožniku še vroča. Janko je nerodno prijel krožnik in si juho polil po sebi. Nastal je jok in stok. Hitro smo ga peljali v bolnico. Tam so mu očistili rane na telesu in ga obvezali ter poslali domov. Obljubil je mamici in očku, da ne bo nikoli več neroden pri mizi.

Obljubo drži, toda makaronov ne je več, čeprav jih je prej imel najrajši. Nekdo pač mora biti kriv. Pri našem Janku so bili makaroni, tako trdi on. Jaz pa pravim: Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Metka MALINGER 3.a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je punčka. Z njo se igram v prostem času. Moja punčka je zelo velika. Povabim tudi sosedovo Jožico, da se igrava z njo. Všeč so mi njeni dolgi lasje, ki jih vedno počesem v frizuro. Dobila sem jo za rojstni dan od tete.

Simona PERNAT 2.b

MOJ BRATEC IN SESTRICA

Mojima bratcu in sestrici je ime Darko in Darja. Stara sta eno leto in pol.

Imam ju rada saj sta že tako velika, da se igrata z mano. Vedno hodita skupaj. Včasih se imata rada. Včasih se tepeta. Če imam na

mizi zvezek, mi ga razstrgata, a ju ne tepem, ker sta še pre - mala. Rada se igrata z žogo in v pesku. Paziti ju moramo, da ne prodeta na cesto.

Ko ni mamice doma, ju moram previjati in jima dam hrano.

Kadar grem v šolo, me spremljata do vrat.

Liljana ANGEL 3.a

MOJ BRATEC

Mojemu bratcu je ime Gorazd. Star je štiri leta in pol. Naučila sem ga voziti s kolesom. Igrava se s posodicami. Srečen je, ker je v družbi z menoj.

Klavdija KOZODERC 1.a

MOJ BRATEC

Nekega dne mi je mamica povedala, da bomo kmalu dobili dojenčka. Takrat sem bila stara pet let. Končno se mi je izpolnila velika želja in dobila sem bratca. Ime mu je Sandi. Ko sem ga dobila, sem bila zelo srečna. Imam ga zelo rada. Tudi on me ima rad. Star je štiri leta. Rad se potepa. Zelo se bojim za njega, da se mu ne bi kaj zgodilo. Ko pridem iz šole, mi priteče naproti do ceste. Nanj sem ponosna.

Nataša KRANER 3.b

NAŠ AKVARIJ

Mi imamo akvarij. To je steklena posoda. Napolnjena je z vodo. V njem imamo majhne ribice. Ribice so zelo lepe. Ata jim daje hrano in skrbi, da so zdrave. Ko bom jaz odrasel, ga bom tudi sam kupil.

Marko PŠENIČNIK 1.b

ZIVEL
25. MAJ-
DAN MLADOSTI

ŽELELA SEM ...

Bližalo se je novo leto. Zunaj je pozvonilo. Prišli so sosedomi. Skupaj smo pričakovali polnoč. Pijače in jedače je bilo več kot preveč. Pa smo imeli res vsi toliko hrane na mizi? Niso prav to noč številni ljudje umirali od lakote? Ko bi vsaj vsi živeli v svobodi in ne bi umirali od lakote! To sta bili moji inškreni novoletni želji.

Mamica, očka in sosedomi so plesali, se živahno pogovarjali, le jaz nisem inela družbe. Zaželela sem si, da bi bila pri meni sestrična. Potem bi se igrali in čas do polnoči se ne bi vlekel tako neskončno dolgo. Gledala sem televizijo. Takrat sem si zaželela, da bi bila bolj vztrajna, da bi se več učila. Želela sem si, da bila dobra, da bi pomagala mamici in očku in ju ubogala. Želela sem, da bi očka ozdravel in da bi še dolgo živel v svobodni Jugoslaviji. Verjetno sem si zaželela marsikaj, toda ~~putonila~~ sem vspanec.

"Martica, zberi se!" me je poklicala mama. Ura je odbila polnoč in nazdravili smo si s kozarcem šampanjca. Koliko želja smo si zaželeli, a koliko jih bo izpolnjenih; za tem bi pa morali postaviti vprašaj.

Marta ŠIROVNIK 5.a

URESNIČILA SE MI JE ŽELJA

Že kot majhen deček sem si želel, da bi imel smuči. Za vsak moj rojstni dan sem dobil torto pa še kaj takega, za kar je mamica vedela, da najbolj potrebujem. V meni pa je vedno tlelo, da bi dobil smuči. Jaz sem se moral sankati zraven sestre, drugi dečki pa so že imeli smuči.

Ko sem začel hoditi v tretji razred, sem mamici povedal, da bi rad imel smuči. Vedno enak odgovor: "Če boš priden, jih boš dobil za rojstni dan!" Tisto leto pa je že pred novim letom zapadel sneg. Moja želja je bila ~~zelotih~~tiha. Nekega dne pred novim letom sta ati in mamica prišla iz službe; ati je v rokah držal smuči. Svojim

očem nisem mogel verjeti. Mamica pa je v rokah držala smučarske čevlje in palice. "To imaš za 8. rojstni dan, ki ga imaš komaj 17. marca!"

Takoj mi je atičari pripravil vezi na čevlje; hitro sem jih poskusil in že sem odhitel na bližnji hrib. Prijatelji so me kar gledali. Imel sem tudi srečo, da mi je prvi dan šlo vse dobro. Zvečer, ko smo se deli v topli kuhinji, sem se mamici in atiku lepo zahvalil. Bila sta srečna skupaj z menoj. Smuči so mi dobro služile, samo zdaj mi je že vse premalo. Moje želje so zopet večje.

Peter KOKOL, 5.a

PRI NAS ZVEČER

Naši večeri so veseli, včasih pa tudi žalostni. Mamica kuha večerjo, očka dela v delavnici, midve z Brigito pa se zabavamo. Pleteva, gledava televizijo, se igrava, včasih pa si tudi ponagajava. Tedaj je mamica huda. Babica pa grede navadno hitro spat. Po večerji mamica pospravi kuhinjo. Očka pa včasih pokadi cigareto in prebere časopis. Kadar pa sta očka in mamica popoldan v službi, so večeri dolgočasni. Tedaj berem knjige in se učim. Tudi pogovarjamo se. Kmalu gre očka v posteljo. Za mamico pa se še vedno najde kakšno delo. Spat grem navadno ob osmi uri. Tudi midve z Brigito se počasi preoblečeva in greva v posteljo. Včasih dobimo zvečer obisk. Tedaj je zelo zabavno.

Takšni so torej večeri v naši družini. Največkrat veseli in malokdaj žalostni.

Andreja DREVENŠEK 4.b

KAKO SEM PREŽIVEL PRAVOMAJSKE PRAZNIKE

V četrtek smo vaščani Skorbe postavili majsko drevo. Imeli smo glasbo. Zvečer smo zakurili kres. Pevci so zapeli nekaj pesmi. Ko se je kres razgorel, smo se odmaknili. Otroci smo se igrali okoli kresa. Bil je zelo velik kres. Ko je dogorel, smo šli domov. Ker

sem bil utrujen, sem šel takoj spat. V petek, prvega maja, nas je ata peljal na izlet. Bilo je zelo lepo. Vsak dan sem se igral s prijatelji. Igrali smo nogomet in še druge igre. Malo sem se tudi učil.

Janko TURNŠEK 2.b

IZVIR

Za našo hišo je začel izvirati majhen izvir, ki se je kmalu razširil in postal večji.

Nekega dne sva se s sestro odpravili k izvirčku. Zraven sva vzeli motiko ter ga očistili. Ko sva prišli drugič tja, sva kar zastrmeli. V njem je bilo mnogo konzerv in drugega odpadnega materiala. Spet sem tekla po motiko in odstranili sva vse odpadke. Hkrati pa sva hoteli odkriti krivca. Ni bilo dolgo, ko sva pri izvihu odkrili šolarje, ki so se vračali iz šole. Vse, kar so nametali v izvir sva morali pobrati.

Želim, da bi izvirček vedno bil lep in da ne bi trpel zaradi neusmiljenih šolarjev.

Lidija TERBULEC 3.a

RIBOLOV

Moj ati je ribič. Če ima čas, gre lovit ribe. Včasih se pelje s kolesom ali pa gre peš. S seboj vzame ribiško palico in torbo. V torbi ima različne trnke in vabe. Včasih ulovi velike ribe, včasih pa tudi nič.

Kadar imam čas, grem tudi jaz z njim na ribolov. S kolesom se peljeva do Drave. Nekoč je bila Drava zelo plitva. V škornjih sva šla na drugo stran struge. Ati je lovil ribe, jaz pa sem se igrala s kamenčki. Naenkrat mi je spodrsnilo in čofnila sem v vodo. Zelo sem se prestrašila, vendar voda sploh ni bila globoka. Ati je bil jezen, ker sem mu prepodila ribe. Ker sem bila mokra, sva se takoj odpeljala domov. Bilo je poletni, zato se nisem prehladila.

Sedaj ob vodi vedno pazim, da mi ne spodrsne.

Tamara ŠERUGA 3.b

MLADOSTNI SPOMINI MOJIH STARŠEV

Zvečer smo sedeli v jedilnici ob topli peči in se pogovarjali o različnih stvareh; o šoli, prijateljih ... Starši so se spominjali mladostnih spominov, ki so jih doživljali v samem otroštvu. Mama je začela pripovedovati:

" Doma je bilo osem otrok; to je pet fantov in tri deklice. Življenje je bilo precej težko, vendar kljub vsemu prijetno in zanimivo.

Zgodilo se je pred mnogimi leti. Bila je pomlad. Starši, starejši bratje in sestre so bili na polju. Mamica pa je kuhaja doma kosičo in pazila na mlajšega bratca. Bratec se je nekaj časa igral v kuhinji, toda nenadoma je izginil, z njim pa je izginil tudi kolač kruha. Mamica je vsa prestrašena tekla na dvorišče, toda njega ni bilo nikjer. Kaj sedaj? Vse je preiskala, toda njega ni bilo nikjer. Nazadnje je tekla še na travnik, kjer so se pasli konji. Bratec je sedel na tleh z raztrganim jopičem in neusmiljeno jokal. Kaj se je zgodilo? Stopila je k njemu, ga vzela v naročje in ga tolažila. On je namreč mislil, da so konji lačni, zato jim je nesel kruh. Toda konj je kruh pojedel, hkrati pa tudi kos njegove jopice. Posebno lepi so bili zimski večeri. Otroci in starejši ljudje so se zbirali v toplih sobah pri peči. Luščili so fižol in bučnice ter se zraven zabavali na vse mogoče načine. Peli so stare pesmi, si pripovedovali razne norčije, babice so pripovedovale pravljice... Na koncu se je našel še kakšen muzikant, ki je zaigral veselo pesem, temu pa so se pridružili še glasovi otrok in starejših. Da, včasih je bilo življenje res težko, polno trpljenja in ponekod tudi pomanjkanje, toda kljub temu prijetno in lepo. Morda še lepše kot sedaj, ko imamo vsega dovolj, včasih morda še preveč.

Valerija AMBROŽ 7.a

POSEBEJ SE SPOMINJAM ...

V življenju, ki ga živimo, naletimo na veliko veselih in žalostnih dogodkov in želja, katerih se radi spominjamo.

Ko sem bila še majhna in neubogljiva deklica, sem bila zelo porredna. Tokrat mi je oče večkrat dejal: "Če boš pridna, boš dobila majhno kolo, da se boš lahko vozila, pa tudi svojo punčko, katero imaš najraje. boš lahko vozila zraven." To obljubo je oče izpolnil ravno na moj peti rojstni dan. Takrat sem bila vsa srečna, da sem se lahko vozila na kolesu. Pa tudi na svojo punčko nisem pozabila. Oblekla sem jo, na glavo pa sem ji dala rdečo ruto. Dala sem jo na kolo in tako sva se odpeljali k prijateljici na obisk. Pred njo sem bila zelo ponosna.

Vida FILIPAJA 5.b

SVOBODA ... ARMADA ... MIR

Svoboda. Beseda, sestavljena iz nekaj črk, pa tolikega pomena. Vsak človek bi moral znati ceniti svobodo, vendar si mi mladi, ki nismo doživeli vojnih strahot in lakote, ne moremo predstavljati svoje domovine brez svobode. Rodili smo se v svobodi, v svobodi odraščamo in se gibljemo sproščeno, brez strahu, da te bo kdo videl s kom se družiš, kam greš. Pri vsem smo zelo prevzetni, vemo le to, da imamo vse kar hočemo. Že pri najmanjšem pomanjkanju vzdignemo hrušč, kakor bi ne znali živeti skromno, kot so nekoč živeli naši predniki. Vedeti pa moramo, da vsega tega ne bi bilo, če ne bi bilo zmage pred 35. leti, če ne bi ljudje množično prelivali krvi pod vodstvom tov. Tita. Ni jim bil le voditelj, bil jim je tudi učitelj, tovariš in vzornik, vzpodbuditelj. Stal jim je ob strani ter jih tolažil, jim vlival upanje, da bodo zmagali, če bodo enotni, složni. Vsepovsod so jim pomagali pripadniki JLA.

Tako je bila 22. decembra 1941. leta v bosanskem mestecu Rudu ustanovljena prva proletarska brigada. Zbrali so se pripradniki vseh jugoslovanskih narodov in obljubili, da se bodo borili do zadnje kaplje krvi ter ne bodo dovolili tujcem, da bi ponovno vkorakali na našo lepo domačo zemljo in nam skalili mir. Dolda, mučna štiri

leta soose borili za naš lepši jutri. Kljub porazom se niso pustili in vdali in tako so nam priborili našo dragoceno svobodo. Po vojni je Jugoslavija bila hudo razdejana. Tako so naši dedje, očetje in matere prijeli za krampe in lopeta, če so hoteli, da bo dom postal zopet topel. Začeli so gradiri ceste, proge, šole in mesta. Pri vsakem delu so jim pomagali pripadniki JLA. Danes je naša armada oborožena na moderen način, z modernim orožjem in tako nas ne bi mogel presenetiti sovražnik. Naša armada je pripravljena se boriti tako dolgo, dokler nam ne bi zopet posijalo sonce svobode in miru.

Pripadniki JLA v miru pomagajo ljudem ob elementarnih nesrečah, pri kmetijskih opravilih ter pri večjih gradbenih delih. Tudi pri potresu, ki je lani prizadel črnogorsko primorje so ljudem priskočili na pomoč pripadniki JLA in člani CZ ter vsi narodi in ljudje naše domovine, ki so tako pokazali solidarnost med brati, ki so ostali brez strehe nad glavo, brez svojcev. Državljeni Jugoslavije smo 1980. leta izgubili nekaj, česar nam ni mogoče nadomestiti. V kratkem času smo izgubili kar dva velikana sedanjega časa, tov. Tita in Edvarda Kardelja. Tov. Tito je koval naša srca že v najnežnejši dobi, da bi se znali upreti viharjem, ki bi kratili našo mladost, in da ne bi zatajili tisto, kar je bilo njemu sveto - braniti neodvisnost med narodi in ohraniti mir. Ko smo ga pospremili na njegovi zadnji poti, smo mu obljubili, da bomo hranili bratstvo in enotnost vsega ljudstva in sveta - MIR.

Irena FILIPAJA 8.b

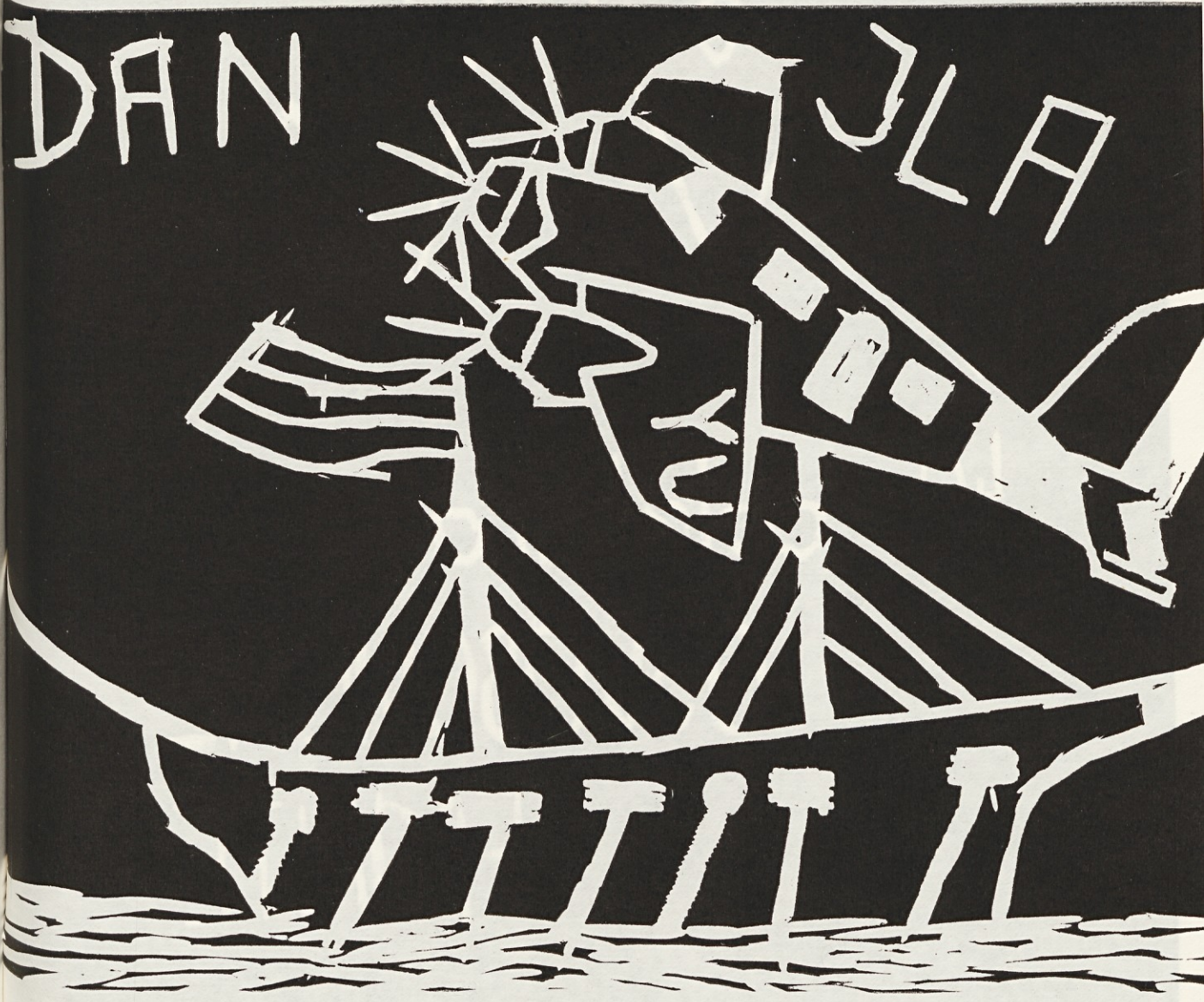
OGLEDALI SMO SI FILM - TITOVA POT

V sredo dne 7.4.1981 smo si ogledali film o tovarišu Titu in njegovi poti. Pionirji in mladinci smo ponosno prenašali štafetno palico po vsej ožji in širši domovini. Vsako leto 25. maja smo tovarišu Titu pokazali svojo spretnost in mu izročili štafetno palico. Tovariš Tito je rad odpotoval po prijateljskih poteh. Odpotoval je tudi v Sovjetsko zvezo, v veliko Moskvo. Tovariš Tito in Brežnjev sta s svojimi delegacijami skovala večje sodelovanje med državama.

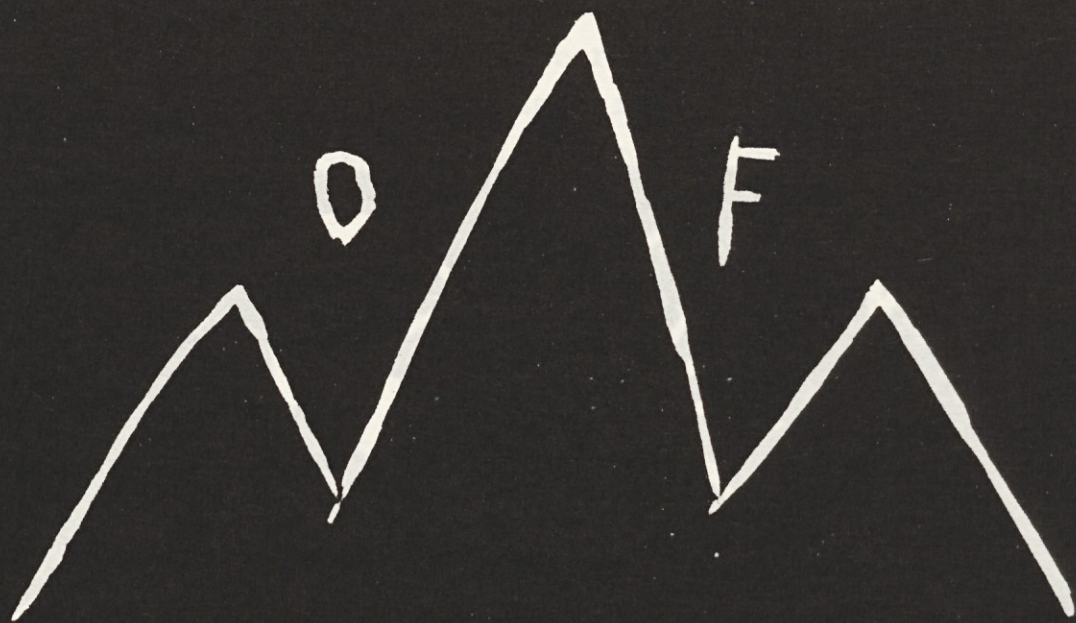
DAN

JLA

18PM - 14PM

40. obletnica

OSVOBODILNE
FRONTE

1941 - 1981

Iz Moskve je tov. Tito odpotoval v Korejo. Veličastno so ga sprejeli. V živih barvah so pokazali Tita in prijateljstvo med Korejo in Jugoslavijo. To je bil dokaz, da Koreja ve, po kateri poti se Jugoslavija vzpenja na velik in neskončen hrib. S predsednikom Koreje sta pobleže skovala prijateljske odnose med državama. Tovariš Tito je bil deležen oddiha ob jezeru.

Po obisku v Koreji je tov. Tito odpotoval v Kitajsko. Tudi v Kitajski so ga z veseljem sprejeli. Predsednik Kitajske je tovarišu Titu zaželel prijetno bivanje med njimi. V presenečenje so tovarišu Titu majhne deklice zapele pesem v slovenščini.

Doma v Beogradu so tov. Tita z veseljem sprejeli in ga spremljali do njegovega doma.

Simona VRATIC 4.a

OBLETNICA OF

Le dvajset dni po tistem, ko so generali stare Jugoslavije sramotno podpisali kapitulacijo, predali orožje in svoje vojake armadi nacističnega nemškega rajha, so se 27. aprila pred štiridesetimi leti sestali na poziv KPS predstavniki vseh slovenskih naprednih sil. Združeni v OF slovenskega naroda so se odločili upreti okupatorju, ki je takrat gospodoval že v večini evropskih držav.

Tako so komunisti skupaj s predstavniki drugih naprednih gibanj in skupin v OF slovenskega naroda pričeli odpor, edinstven v takrat okupirani Evropi. Tedaj so se vsi napredni Slovenci postavili v fronto, ki je pomenila združeno grožnjo tujim in domačim nacističnim fašističnim osvojevalcem, fronto, ki je bila vsa vojna leta država v državi, ki so jo hoteli s silo izbrisati z zemljevida Evrope.

OF si je ob svoji ustanovitvi zadala samo eno, takrat najpomembnejšo nalogo: osvoboditi Slovenijo in v skupnem boju z naprednimi silami vseh naših narodov in narodnosti osvoboditev ozemlja nekdanje Jugoslavije ter ustanovitev svobodne in demokratične Jugoslavije.

Jeseni 1941 je moč OF že tako zrasla, da je ljudstvo izpolnjevalo njene ukaze in ni ubogalo okupatorjeve oblasti. To se je pokazalo, ko je vodstvo OF prijelo množične plebiscitarne akcije ob raznih zgodovinskih spominskih dnevih. OF je ukazala, da ob določenih urah ne sme biti nobeden Slovenec ne na ulici in ne v javnih prostorih.

Takšna akcija je bila 3. januarja 1942, ko so prebivalci mesta proslavili žrtve, ki so padle v letu 1941.

Odlomek iz govora predsednika IOOF Josipa Vidmarja na prvem kongresu OF slovenskega naroda v Ljubljani 15. julija 1945:

"Kakor vam je že znano, je bila OF sestavljena iz osemnajstih različnih strank. Iz teh osemnajstih skupin se je v trdnem in naprednem boju skovala enotna družina Slovencev, ki so poznali eno samo nalogo - osvoboditi svoj narod. Danes je ta pestra družba izginila, danes smo vsi samo ena družina. Zaslugo za to imajo pripravniki vseh skupin, največ pa gotovo KP. Z modrim in izkušenim vodstvom je gosledla združenje vseh skupin v " nerazdruženo OF ter nas vodila do najsijajnejše zmage...

Zvonka LIPAVŠEK 5.a

31. OKTOBER - DAN VARČEVANJA

31. oktobēr je svetovni dan varčevanja. Vendar to ne pomeni, da bi varčevali samo ta dan. Varčevati moramo z vsem skzi vse leto. Najlaže varčujemo s tem, da vsak dinar vložimo in ob koncu, 31. oktobra, ugotovimo, da se prihrani velika vsota. Varčevati pa ne pomeni samo zbirati denarja in ga vlagati, temveč lahko varčujemo tudi z gorivom, obleko, elektriko ter z raznimi drugimi predmeti. Vsi vemo, da je v svetu veliko pomanjkanje nafte, zato velja dobro premisliti, kam in kako se boš peljal. Zato so izdani razni ukrepi za omejitev vožnje. Na ta način morajo varčevati tudi tisti, ki drugače na varčujejo. Tudi za kurjenje s tekočim gorivom je določeno, da se stanovanja ne smejo ogrevati več kot do 18 °C. Varčevati bo treba tudi v industriji, da bo na tržišču več tistega blaga, ki ga pridobivajo na osnovi nafte. Še vedno imamo premalo elektrarn in je vredno varčevati tudi z elektriko. Marsikaj pa se da privarčevati tudi pri obleki. Ni grdo, če je obleka čista in zašita, čeprav ni nova. Veliko ljudi pa ne varčuje, čeprav imajo denar, ki bi ga lahko vložili, a ga po nepotrebem razmetavajo. Drugi pa spet nimajo veliko denarja, a kljub temu vsak dinar vložijo in ga porabijo v koristne namene

Če bi ob 31. oktobru vsak človek temeljito premislil in si zastavil

nalogo, da bo varčeval z vsem skozi vse leto, bi se dalo marsikaj prihraniti. Ta dan bi se morali spomniti tudi vseh tistih, ki umirajo od lakote.

Držimo se pregovora: KAR NE PORABIŠ DANES, PRIHRANI ZA JUTRI!

Iztok JAKOMINI 5.a

MOJA DOMOVINA - MOJA BODOČNOST

Beseda svobodna domovina mi ogreje srce. Srečna sem, da živim v Jugoslaviji, ki je že 35 let svobodna. Narodi, ki živimo v njej, smo trdno povezani kakor jeklena krogla, katere ne more razbiti še tako močna sovražna pest. Ponosna sem na svojo domovino, ki meni in vsem Jugoslovanskim narodom nudi topel dom in zavetje.

Leta 1941, ko so se okupatorji zgnili nad našo državo, je marsikateri oče, fant ali mož zapustil svojo družino in prijel za puško. Zavedali so se, da se bodo morali dolgo boriti, preden bo naša ljubljena domovina in vsi takratni jugoslovanski narodi osvobojeni sovražnega jarma. Sovražnik je besno divjal in uničeval našo deželo. Z nasiljem je hotel uničiti naše narode, zanikati je naš jezik. Naše hrabro ljudstvo ni klonilo, temveč so odšli v boj in z jekleno voljo premagali tedaj neuničljivega sovražnika. Takrat še ni bilo konec revolucionarne poti. Doma so naše ljudi čakali porušeni domovi, naša lepa domovina se je spremenila v kup razvalin, iz katerih je ljudstvo zgradilo lepo, novo SFRJ, katera ne pozna izkoriščanja, temveč slogo in mir. Zato smo velikokrat trn v peti drugim državam. Mi Jugoslovani se zavedamo, če bomo še naprej tako složni kot do sedaj, nas ne bo mogla razbiti in uničiti še tako močna sila. Trdno smo odločeni, da bomo nadaljevali pot, ki jo je začrtal naš ljubljeni tovariš Tito. Vsakega izmed nas je globoko prizadelo, da smo izgubili velikaša sveta in osvoboditelja Jugoslavije. Boril se je za mir, saj je bil ustanovitelj neuvrščenosti. Prav tako se bomo tudi mi borili za mir v svetu. Letos prvič praznujemo 29. november brez našega Tita, ki nas je imel rad in nam je vlival pogum, posebno še nam mladim. Globoko smo mu

hvaležni za njegove ideale, ki so ostali med nami. Trdno povezani bomo stopali naprej po poteh revolucionarnih dejanj. Branili bomo naše bratstvo, enotnost in neuvrščeno politiko.

Lepo je živeti v svobodni domovini, toda še lepše je, če se odzoveš klicu domovine, kadar te najbolj potrebuje. Globoko v srcu čutim, da ne bom **nikoli** klonila pred sovražnikom, če bi še kdaj njegova ladja nasilja spet priplula k nam.

Valerija METLIČAR 7.b

Naša domovina je svobodna 35 let. V njej rastemo in odraščamo kot svobodni ljudje. Vemo, da nam je lepo in ni tako kot pred 35 leti, ko je bila 2.svetovna vojna. Ta vojna je bila dobljena za naš narod pod vodstvom tov. Tita, ki po vojni postane predsednik svobodne države. On in njegovi ožji sodelavci, delavni ljudje vseh naših narodov in narodnosti so edino poročstvo, da se boji za boljše in srečnejše dni ne bodo nikoli ustavili ali prenehali.

Zato moramo tudi mi mladi negovati bratstvo in enotnost naših narodov, ki je pridobitev našega narodnoosvobodilnega boja. Biti moramo dobri učenci, da bomo nekoč služili naši socialistični domovini Jugoslaviji.

Lahko smo srečni, da živimo v svobodni domovini in ponosni na tov. Tita, ki nas je vodil štiri težka leta vojne. Takšno srečo pa želimo tudi zatiranim narodom, da bi dočakali svobode dan. To je želja vseh nas, ki uživamo sadove svobodne domovine. Uresničila se bo, ko si bodo narodi podali roko bratstva in prijateljstva. Srečen sem, da živim v svobodni domovini Jugoslaviji.

Robert PERNAT 5.b

Vsak ima svoj košček zemlje, svoj življenjski prostor, svojo domovino. Domovina nam je kakor mati, daje nam varno zavetje, daje nam kruh in nam omogoča, da lahko mirno, svobodno in neodvisno živimo ter se razvijamo v koristne člane naše družbe. Omogoča nam življenje v svobodi in miru v današnjem svetu, ki je poln nemirov,

gospodarskih kriz in vojnih spopadov. Obdržati ravnotežje, bi še bilo za nas toliko težje, če ne bi imeli kažipota, ki nam ga je zapustil kot dediščino naš dragi tovariš Tito, brez katerega je letos naša domovina prvič praznovala svoj rojstni dan. V naših srcih še vedno živi, neomajni mož človeških pravic in borec za svobodni in boljši svet. V teh dneh je hišo cvetja, njegov poslednji dom, obiskalo še veliko več ljudi ter se poklonilo njegovemu spominu.

Preživljati srečno in brezskrbno mladost v svobodni in neodvisni domovini, je velika, velika sreča, ki se je mi skoraj ne zavedamo. Za težke in krvave dni iz preteklosti izvemo le iz knjig, filmov in pripovedi naših starih staršev, ki so na lastni koži občutili vso krutost in bedo vojne. Ti težki dnevi pa nam morajo biti v opmin, da se kaj takšnega ne sme nikoli več ponoviti. Branili te bomo domovina, čuvali tvojo neodvisnost in tvoje meje z JLA na čelu. Nikomur in nikdar ne bomo dovolili, da nam bi iztrgal iz rok to, kar so priborili naši dedje, za kar je moralo ugasniti na tisoče mladih življenj in na stotine naših vrstnikov. Tudi mi smo se pripravljani tako boriti, zate domovina, in ne bomo dovolili, da bi kdo skrunil tebe, rodna zemlja in materin jezik.

Domovina, veliko nam pomeniš. Prav toliko, kot si pomenila tistim, ki so se zate borili, zate izgorevali svoja življenja. Zato te bomo vedno ljubili in branili. Lahko se zaneseš na nas, mi smo Titova mladina!

Metka TRAFELA 7.b

Moja domovina je Socialistična federativna republika Jugoslavija. Zelo sem ponosna, da živim v tako lepi državi, ki jo je olepšal tovariš Tito. Letos praznuje sedemintrideset letnico svoje ustanovitve. Ustanovljena je bila 29. novembra 1943 v bosanskem mestu Jajcu. Med NOB so partizani prelili veliko krvi, da nam je danes tako lepo. Zato jim moramo biti zelo hvaležni, obiskati moramo tudi grobove tistih, ki so padli, jim nositi cvetje in prižigati svečke.

Domovina mi pomeni veliko. Pomeni mi svobodo, ki jo imamo že petintrideset let. Največje spoštovanje do domovine čutim takrat, ko praznuje svoj rojstni dan. Na ta dan smo vsi zelo veseli. Letos pa

ta dan ni bil tako vesel kot prejšnja leta, kajti republika je letos prvič proslavljala rojstni dan brez svojega voditelja - tov. Tita.

Tovariš Tito nas je petintrideset let vodil v miru in svobodi. Ni pustil, da bi se kakšen sovražnik prikazal v našo domovino in nas oropal svobode. Tudi zdaj, ko smo ostali brez tovariša Tita, ne bomo dopustili, da bi si tuji ljudje delili našo domovino, ki nam pomeni več kot gore zlata.

Zlatka ŠPOLJAR 5.b

ZA VSE JE SVET DOVOLJ BOGAT

Hitim po pohojeni poti. Rada bi prišla čimprej na letališče. Zelo je soparno, sonce so pravkar zagrnili temni oblaki. "Nevihta bo", pomislim in še bilj pohitim, toda v daljavi že zagledam visok razgledni stolp. Vsa zadihana pritečem v zadnjem trenutku in sedem na dodeljeno mesto. Ko se malo umirim, mi misli splavajo nazaj. V Afriko sem pripotovala pred tremi dnevi, ker sem hotela bolje spoznati to deželo. Ko sem stopila iz letala, sem se znašla ob nekoliko manjšem dečku, kot sem jaz. Bil je drobne postave in njegove velike modre oči so me začudeno gledale. Bolj izstradanega bitja si ne bi mogla predstavljati. Nekoliko plaho me je vprašal, če lahko nese mojo prtljago. Prikimala sem in pokazala na pot, ki se je vila med gostim grmičevanjem in mahovjem. Predstavila sem se in rekla, naj še pove kaj o sebi. Iz fantovega pripovedovanja sem izvedela, da mu je ime Jenny. Star je 12 let in stanuje 2 milji od letališča. Doma ima mamo in dva majhna brata. Oče jim je umrl pred nekaj leti, zato mora Jenny skrbeti za celo družino. Kruh si služi s tem, da hodi na letališče in nosi prtljago. Njegova zgodba me je zelo pretresla. Ubogi deček se mi je zasmilil. Da bi ga vsaj malo potolažila, sem izvlekla iz žepa zavitek bonbonov in mu jih ponudila. Jenny se je začudil, saj še kaj takega nikoli v življenju ni videl. Ko je poskusil, se je veselo nasmehnil in rekel: "Zelo je dobro". Hotel mi je vrniti zavitek, toda jaz ga nisem hotela nazaj. Rekla sem mu, da mora imeti nekaj tudi za brata in mamo. Zagledala sva majhen hotel, kjer bom stanovala. Še sto korakov, pa bova na cilju!

Dečku sem začela opisovati našo družino in življenje v Jugoslaviji. Ko sem končala, je nekaj časa molčal, potem pa tiho rekel: "Lepo mora biti v vaši deželi, kjer ni lakote, pomanjkanja in bede kakor pri nas. Le zakaj moramo nekateri otroci tako trpeti?" Zopet je bil žalosten. Morala se bova posloviti. Pobrskala sem po torbi, mu podarila veliko žemljo in nekaj denarja ter rekla: "Za vse je svet dovolj bogat, tudi zate, Jenny." Potem sva se poslovila.

Steверdesa v letalu je povadala, da letimo proti Jugoslaviji. Razveselila sem se, da bom kmalu videla domovino in domače, vendar me je zbudilo v prsih, ko sem se spomnila suhlajtega dečka in njegovih besed: "Le zakaj moramo nekateri otroci tako trpeti?"

Mojca Metličar 7.b

PONOSEM SEM, DA ŽIVIM V SVOBODNI JUGOSLAVIJI

Naša domovina je 29. novembra praznovala rojstni dan. Temelji so bili postavljeni pred 37 leti. Maršal Tito je bil takrat izvoljen za vrhovnega komandanta. Mnogo let nas je vodil uspešno in srečno. Povojna leta so bila težka, ker je bila naša domovina porušena in izropana od sovražnika. Naši stari starši so jo obnovili. Takratna mladina je s krampi in lopatami gradila proge in ceste. Brez moderne mehanizacije so gradili naš boljše jutri.

Naša domovina je sedaj lepa in bogata. Ponosen sem na odnose, ki vladajo pri nas. Tito nas je naučil solidarnosti, kar se kaže na vsakem koraku. Dnevno sem lahko videl na televiziji, kako so mladinci in mladinke ter vojaki pomagali pripravljati poljske pridelke. Podobne akcije redko vidimo v drugih državah. V Jugoslaviji imamo stabilno politiko. Pri nas ni nibenih atentatov in raznih drugih nemirov, ki vladajo v drugih državah. Tito nam je postavil dobre temelje, na katerih je lahko graditi. Mi pa smo prisegli, da bomo njegovo pot nadaljevali.

Toni ROGINA 7.a

ILUSTRACIJE SO IZDELALI:

Naslovna stran	- Samo EKART
40 letnica OF	- Jožica ŠLAMBERGER
Dan JLA	- Alfonz STRNAD
Motiv iz Haloz	- Štefan PETROVIČ
Dan mladosti	- Danica BRODNJAK
Tito	- Samo STRELEC
Ladja	- Ivan HAZIMALI
Cvetice	- Slavko STEINER
VAZA	- Anka MALEK
Boksarja	- Albin INTIHAR
Pionir	- Stanko VOGRINEC
Združite se	- Mira GLAŽAR
Mornarica in letalstvo	- Drago SADADIN
Rokometaš	- Danilo PETRIJAN

Tisk ovitka in ilustracij nam je brezplačno omogočil naš patronat Ptujška tiskarna, za kar se jim iskreno zahvaljujemo.

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1981

KNJIZNICA
IVANA POTRČA
PTUJ

373.3(497.12 Hajdina)

0218375,1

COBISS ◉

Izdaja

Osnovna šola Hajdina

Uredniki

člani literarnega krožka

Likovne priloge

člani likovnega krožka

Mentorja:

Genovefa Ogrizek
Danica Jakomini

Tisk likovnih prispevkov
in ovitka

Ptujska tiskarna Ptuj, 1981